Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 13, 1980 No. 35. VOL. LXXXVII.

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ВІДБУЛА ЗАСІДАННЯ, ЗАЙНЯЛА СТАНОВИЩЕ ДО АКТУАЛЬНИХ СПРАВ

Торонто — (ІС-СКВУ). „За вихід України зі складу СССР і відновлення незалежної демократичної української держави" — це гасло, що було схвалене Президією Секретаріяту СКВУ на засіданні 2-го лютого 1980 року., як основна напрямна праці СКВУ в цьому році.

Згадане засідання відбулося в Ню Йорку в конферанційній залі УККА під проводом Миколи Плав'юка, президента СКВУ.

В засіданні взяли участь: Митрополит Мстислав, о. митр. М. Харина, дир. І. Базарко, п-і С. Савчук, інж. В. Безхлібник, І. Білинський, проф. Б. Гнатюк, д-р Ю. Данилів, адв. Б. Долішний, д-р Р. Дражньовський, адв. І. Флис, І. Олексин, д-р Р. Трач, В. Мазур.

На засіданні стояло ряд проблем, які Президія проаналізувала та схвалила цілу низку постанов, пов'язаних із працею СКВУ в найближчих місяцях.

Між постановами були м. і. такі:

У зовнішніх справах вирішено —

1. Згідно з вимогою Українського Національного Руху в Україні посилити дію СКВУ на міжнародному форумі, спрямовану на деколонізацію СССР і відновлення Української Держави. В цій справі Президія Секретаріяту передала „Клопотання" вісімнадцяти українських політичних в'язнів Генеральному Секретареві ОН, президентові Генеральної Асамблеї та голові Комісії „24" ОН.

2. Схвалено заходи Комісії Прав Людини СКВУ, яка видає низку документів напередодні Мадридської Конференції в справі дотримання Гельсінкських Договорів та нарушення совєтським режимом в Україні Гельсінкських постанов. Комісія плянує зорганізувати поїздки весною ц. р. до різних европейських країн напередодні осінніх нарад в Мадриді.

3. Заініціювати зустріч між Президією Секретаріяту СКВУ і українськими дисидендами, які перебувають в Західньому світі, щоб у згоді зі спільною поставою, заманіфестованою на Третьому Конгресі СКВУ, продовжувати тісну співпрацю і займати узгіднену з усіма дисидентами позицію до важливих проблем українського народу в Україні та дій нашої спільноти у вільному світі.

4. Схвалено рекомендації Світової Ради Суспільної Служби СКВУ, щоб були переведені збірки на допомогу українським дисидентам у всіх країнах українського поселення. Для кращої координації переведення таких збірок

(Закінчення на стор. 6)

Проф. Іван Телюк найменований на додаткове становище в адміністрації міста Ню Гейвену

Ню Гейвен, Конн. — Новий посадник міста Ню Гейвен Біяджіо Деліто 30-го січня ц.р. призначив проф. Івана Телюка, колишнього заступника головного предсідника УНСоюзу, а тепер його головного контролера, до Головного Комітету Проєктів міста Ню Гейвен. У цьому комітеті він буде репрезентувати Плянувальну Комісію міста, якої є членом з 1971 року.

Проф. Іван Телюк

Іван Телюк, професор економії, вдруге очолює Економічний департамент Нюгейвенського університету, бувши перевибраним минулого року професорами цього департаменту. У своїй науковій праці він зокрема зосереджується на програмі „спільного зрозуміння між приватним і публічним сектором". За науковий проєкт у тій ділянці, який був схвалений Радою високого шкільництва стейту Коннектикат у 1977 році, професор одержав державну дотацію в сумі 19.500 дол. для реалізації проєкту. Також з тієї ділянки він опублікував ряд статтей у журналах і доповідав на наукових з'їздах. Проф. І. Телюк — також член Екзекутиви Конгресового Комітету Америки, член Наукового Товариства ім. Шевченка, член-основник Української Американської Асоціяції Університетських Професорів і ряду інших українських та американських організацій.

Відбувся 12-ий Крайовий З'їзд ТУСМ-у

Ню Йорк. — У суботу 26-го січня в домі Українського Визвольного Фронту відбувся 12-ий Крайовий З'їзд Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ).

Після реєстрації делегатів та гостей, з'їзд був офіційно відкритий і започаткований молитвою. Голова осередку ТУСМ-у в Ню Йорку Віра Чума привітала всіх присутніх. Вибрано президію, яку очолив Ігор Зварич, головним секретарем була Оксана Дацьків, а її заступницею — Оксана Ярема. Голова президії Ігор Зварич відчитав програму нарад, яку було прийнято без завваг.

З нагоди цього 12-го З'їзду ТУСМ одержано 27 привітів — 14 писемних та 13 усних. Були відчитані писемні привіти: від Блаженнішого Патріярха Йосифа І в імені Української Католицької Церкви; від протоієрея о. Володимира Базилевського в імені української православної церкви св. Володимира; від Ярослава Стецька — голови Організації Українських Націоналістів (ОУН); від Світового Українського Визвольного Фронту, від Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, від Української Народної Помочі, від Крайової Пластової Старшини. від Пластової Станичної Старшини в Ню Йорку, від Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів, від Української Вільної Академії Наук, від Українського Лікарського Товариства Північної Америки,від Товариства Українських Інженерів, від Української Гетьманськ-

(Закінчення на стор. 6)

РАЇСА МОРОЗ І Д-Р ВОЛОДИМИР ДУШНИК ВИСТУПИЛИ НА СВЯТІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

Пані Раїса Мороз (сидить у першому ряді) та д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника" (другий справа) серед членів дирекції Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі. Стоїть, четвертий (справа) п. Володимир Лесюк, голова УКО.

Лос Анджелес, Каліф. (П.Б.). — Шістдесят другі роковини проголошення 22 січня 1918 року Четвертого Універсалу — незалежности Української Народної Республіки та шістдесят першу річницю Соборности українських земель відзначувала українська громада в Лос Анджелесі в багато ширшому форматі, ніж це бувало в попередні роки.

Дві речі склалися на те: перше — це нав'язування на протязі останніх років глибших зв'язків поміж членами управи Українського Культурного Осередку з місцевими інституціями публічної інформації; друге — це приїзд Раїси Мороз і д-ра Володимира Душника, редактора журналу „Український Квартальник" на запрошення Управи УКО: для нав'язання тісніших стосунків з цією горсткою найновіших виселенців-еміґрантів з рідних земель, відомих на Заході під назвою „дисидентів"; для звернення уваги Українського Конгресового Комітету Америки на справу популяризації української проблематики на заході Америки і для звеличання світлих роковин подій нещодавньої української історії.

Урочисті відзначення почалися вже 22-го січня короткою програмою,коли вивішено перед ратушем Лос Анджелесу український прапор. Програму зорганізував та був її майстром церемонії Микола Медвідь, голова місцевого Відділу УККА, який виголосив промову англійською мовою про значення 22-го січня. Міська радна Пеґі Стівенсон відчитала Проклямацію посадника Томаса Бредлі, проголошуючи 22-го січня Днем Української Незалежности .

В п'ятницю 25-го січня відбулася цінна зустріч місцевої преси й представників радіових станцій з Раїсою Мороз. Редактор Душник служив за перекладача.

Заходами члена управи Богдана Маланяка наші Гості мали нагоду зустрітись і познайомитись з трьома представниками радіопрограми „Голос Американізму" („Voice of Americanism") панами Реєм Флайшманом, Гербертом Блекком та п. Ельойзою Мюллер. Програми „Голосу Американізму" передаються на хвилях 84 по цілій Америці.

За спільною трапезою в ресторані згадані представники запросили Раїсу Мороз і ред. Душника на інтерв'ю для передач по радіо (KFWB). Інтерв'ю переводив відомий диктор радіових передач і телебачення Біл Велш. Він записав дві окремі 15-хвилинні передачі з пані Мороз та одну 15-хвилинну передачу з редактором Душником.

В суботу 26-го січня відбулася зустріч Раїси Мороз і ред. Володимира Душника з ширшим громадянст

(Закінчення на стор. 5)

Січневі святкування Української Державности в Ню Бритен, Конн.

— з таким підписом появилася 21-го січня ц. р. на сторінках газети в Ню Бритен, Конн., „Ди Геральд" ця світлина, на якій сидять у першому ряді (зліва):Всечесний о. Михайло Горошко — парох української православної церкви Св. Марії, посадник Вільям І. МакНамара і о. Чарлз Меззомо — парох української католицької церкви Св. Йосафата. Стоять (зліва): Іванна Бучко; Володимир Ґлова — голова місцевого Відділу УККА; д-р Анна Самофал і Дженні Дубик.

Ню Бритен, Конн. — Як минулими роками, так і цього року посадник міста Ню Бритен, Конн., проголосив 22 січня Українським Днем.

Напередодні 62-ої річниці проголошення Незалежности України місцева англомовна преса помістила повідомлення про наші святкування, а синьо-жовтий прапор повівав високо в Центральному Парку нашого міста в день 22 січня.

Заходами Відділу УККА та цілої української громади Дорогу Річницю відсвятковано в неділю 20-го січня величавою академією в Американсько-Українському Горожанському Клюбі. Прикрасою Святкової академії була проклямація проголошення Українського Дня Незалежности, яку особисто відчитав посадник нашого міста Вільям МакНамара, закінчивши читання українською мовою „Слава Україні" і „Хай воскресне Україна".

АЗІЙСЬКІ КРАЇНИ ВЕДУТЬ РІЗНІ АКЦІЇ ПРОТИ СССР

Гонг Конг. — Уряди кількох азійських країн розпочали ряд акцій проти Совєтського Союзу, економічних і дипломатичних, для покарання СССР за напад на Афганістан.

Японія заявила в останньому тижні, що вона приєднується до бойкоту Олімпійських Ігрищ в Москві та стримує торговельні кредити для Москви. Ці санкції являють з себе замороження приблизно $1,4 більйона державних кредитів, які мали бути зужиті для обопільних торговельних зносин та на будову нових совєтських індустріяльних інсталяцій в Сибірі.

Рішення Японії стримує також продаж Москві сталеварної фабрики вартости $350 мільйонів, яку мала продати Ніппонська Сталева Корпорація та її американський спільник, „Амко Інтернейшенел Корп." Міністер закордонних справ Японії, Сабуро Окіта поінформував американського амбасадора в Токіо Майка Мансфілда про ці економічні кроки. Американський амбасадор, мабуть для заспокоєння Японії відносно збільшення совєтської мілітарної сили в Північній Азії, запевнив японський уряд, що Вашінгтон стоятиме при своїх запевненнях обороняти Японію на випадок потреби.

В Новій Зеляндії, прем'єр-міністер Роберт Молдун перестеріг Москву, що персонал її амбасади буде радикально зредукований, якщо совєтський уряд не перестане фінансувати просовєтську групу в Новій Зеляндії. Минулого місяця уряд Нової Зеляндії оскаржив совєтського амбасадора Всеволода Софінського у фінансуванні Соціялістичної Партії Єдности (комуністична партія) та видалив його з Нової Зеляндії.

Мусулманська Малязія, яка також прилучилася до бойкоту московської Олімпіяди, заявила, що вона зірвала всі дипломатичні зв'язки з просовєтським урядом в Афганістані.

Всі ці кроки є в згоді з резолюцією Об'єднаних Націй та конференцією мусулманських міністрів закордонних справ, які закликали всі ісламські країни бойкотувати режим у Кабулі, маріонетку Москви.

Ливанові грозить нова громадянська війна

Бейрут, Ливан. — Погроза Сирії відтягнути свої військові частини з Ливану, де вони утримують порядок, відкриває мариво нової громадянської війни, нагадуючи ливанцям, що вони і самі знають, що нічого фактично не змінилося від часу кривавого конфлікту в роках 1975-1976.

Сирія та „приватні армії" сирійських февдальних вельмож далі держать ключі від „скриньки Пандори" та від того, чи буде спокій в країні, чи нова кривава боротьба. Сирія — ключ до того перемир'я, яке триває тепер, але воно ткане дуже тонко. Християнсько-мусулманський та правий-лівий поділ населення є куди глибшим, як перед тим, і Бейрут, що колись був перлиною та торговельним центром Близького Сходу поділений і нидіє економічно, політично і культурно.

Якщо Сирія відтягне свої військові частини з Ливану, Ливан буде наражений на ряд „несподіванок", як, наприклад, конфлікт з Ізраїлем на півдні, дальша боротьба між збіднілою та відчуженою ісламською більшістю та маронітською християнською меншістю, яка старається відновити свою перевагу в країні. Далі, присутність палестинських повстанців є завжди потенціяльною небезпекою, тому що ливанський уряд слабий і не може ліквідувати конфлікту.

Хоч всі є згідні в тому, що нестійкий мир тут існує тільки завдяки присутності сирійських частин, але теж відомо, що сирійці не зможуть погодити обидві воюючі сторони в Ливані. Спочатку проти них виступали палестинці, а відтак християнські мароніти, яких сирійці не розбили через допомогу християнам Ізраїля.

Сирійці прибули до Ливану для розв'язання „ливанських проблем", а виходить тепер, що Ливан став їх проблемою, і тому вони хочуть покинути країну, бо безрадні привести до замирення. Після відходу сирійських військ з Ливану нова братовбивча війна може вибухнути кожної хвилини.

Президент Картер переміг сенатора Кеннеді у Мейні

Августа, Ме. — Президент Картер вийшов переможцем над сенатором Едвардом Кеннеді в стейті Мейн, одержуючи 47 відсотків всіх демократичних делегатів, зібраних у т. зв. передвиборчих „кокусах". 39 відсотків делегатів голосували за Кеннеді, а 14 відсотків — за Джеррі Бравном, губернатором Каліфорнії. Кеннеді і Бравн, не хотячи, об'єдналися і перешкодили президентові Картерові дістати більше половини голосів.

Сенатор Кеннеді, — він походить з Нової Англії, — показав свою силу в більших містах, одначе загальний вислід виборів є певного роду розчаруванням для массачусетського сенатора, бо він сподівався перемогти президента Картера на цій своїй території.

Вислід голосування демократичних „кокусів" у Мейні є другою з черги перемогою в „кокусових" виборах в 1980 році президента Картера в його змаганнях за демократичну президентську номінацію над сенатором Кеннеді.

Одначе Кеннеді і Бравн начебто вдоволені вислідами „кокусів" у Мейні і готуються до третього змагу за демократичну президентську номінацію в правиборах у Ню Гемпширі, що відбудуться 26-го лютого ц.р.

Совєтський Союз хоче арабську нафту

Женева, Швайцарія. — Шейх Ямані, міністер нафтової індустрії Савдійської Арабії, сказав на мітинґу лідерів промислового і торговельного світу в Давос у Швайцарії, що грядучі недостачі нафти у країнах совєтського бльоку спонукали Москву окупувати Афганістан, який служить їх шляхом до нафтових піль Середнього Сходу.

Але будь-яке совєтське зазіхання на нафтові поля, — каже Ямані, — викличе Третю світову війну, бо цим совєтським намаганням протидіятиме збройно Америка,Західня Европа і Японія.

„МИ ЗА РОСІЮ БЕЗ КОЛОНІЙ"

Під час розмови з лідерами політичної російської організації „За Російську Національну Демократичну Державу — Росія без Колоній" панами Ґідоні і Болдирьовим. (Зліва направо сидять): ред. Людмила Волянська і панове Пьотр Болдирьов, Александр Ґідоні та Олекса Калиник.

Джерзі Сити, Н.Дж. (Л.В.) — На переломі лютого і січня, 30-го, до редакції завітали, в товаристві Олекси Калиника з СВУ, два росіяни , які репрезентують новий напрям в політичній думці й діяльності найновішої еміґрації з СССР — росіян за розподіл російської імперії, тобто СССР.

Вони розповіли про свою незвичайну діяльність тепер і ті труднощі, які стоять на їхньому неортодоксальному для росіян досі шляху, а навіть небезпеки, які, проте, вони намірені переборювати за всяку ціну, свято вірячи, що Росія без колоній, розподіл СССР на національні демократичні держави — це така висока мета, що для неї, якщо треба, можна понести будь-які жертви. Панове Александер Ґідоні і Пьотр Болдирьов розповіли про себе і свою працю.

Александер Ґідоні, журналіст, поет і публіцист, очолює політичну організацію „За Російську Національну Демократичну Державу — Росію без колоній" (РНДД—РБК) і є головним редактором журналу „Современник", квартальника, що появляється в Торонті.

Пьотр Болдирьов, журналіст, публіцист і релігійний філософ, очолює Організаційний Комітет РНДД-РБК і є членом Редколегії журналу „Современник". На протязі довшої розмови з цими двома російськими лідерами можна було переконатися, що програма РНДД-РБК є найбільш далекойдуча в національному питанні і найбільш для нас, українців, сприйнятлива: розподіл СССР на національні держави без жадних застережень.

Про це ця організація заявляє словами п. Петра Болдирьова: „...Ми виступаємо за беззастережний без будь-яких попередніх умов, практичний розподіл совєтської імперії, відкидаємо будь-які форми плебісцитів і референдумів, як такі, що зневажають національну гідність народів, що вже мали свою державність і національне обличчя, які не з їхньої вини потрапили в залежність" /росіян/.

Їхня група мусіла повстати, бо російський воюючий шовінізм відроджується все більше і набирає поширення. Отже, треба було протидіяти: це закономірний процес, що його, на їхню думку, не спинити.

Той самий мотив звучить і в Александра Ґідоні, коли він каже, що „в першу чергу, природно, ми підтримуємо визвольні аспірації українців, білорусів, прибалтійців, кавказьких і середньоазійських народів, насильно включених у сферу совєтської імперії, а також народів східньоевропейських країн". Обидва вони, на щастя, не тримаються тієї настанови, яка покутує серед навіть „найдемократичніших росіян", що уважають: спершу треба валити комунізм, а потім міркувати про справи майбутнього устрою тих народів, які перебувають в сумнозвісній „тюрмі народів" — в СССР, включно з російським.

І Ґідоні і Болдирьов кажуть вже тепер про незалежні апріорі національні держави всіх тих п'ятнадцяти „радянських "республік, і їх теж не лякає зменшення земель Росії, коли вона, згідно їх плянів, буде лише в своїх етнографічних кордонах. Вони за розподіл СССР, російсько-совєтської імперії, а не Росії в її власних кордонах, визначених з розумом і справедливістю .

Тут вони ідуть за думкою відомого російського історика і мислителя Ґеорґія Федотова, якого вони вважають за свого своєрідного „предтечу", як і Герцена, (Александр Герцен визнавав вже в першій половині минулого століття право на державну незалежність для українського, білоруського

(Закінчення на стор. 3)

В Сирії зростають терор і протисовєтські атентати

Дамаск, Сирія. — Незнані терористи на днях вбили визначного релігійного провідника з Сунні — Ісламської релігійної групи, яка, як виглядає, піддержує уряд президента Гафез-аль-Ассада та його просовєтську політику. Шейх Мохаммед Хамі був замордований у мечеті Аль-Султаніяг в історичному місті Аллєпо під час релігійної відправи. Згідно з Кораном, напади чи вбивства в мечетях суворо заборонені. Урядові чинники приписують цей атентат „Ісламському Братству", таємній націоналістичній ісламській організації, що постала в Єгипті і яка заборонена в більшості арабських країн.

Терористи виконали ряд замахів на членів уряду й урядових організацій, та інших членів релігійної меншости, т. зв. Алявіте Мусулманів, які тепер є при владі в Сирії.

Президент Ассад почав далекойдучі реформи уряду, назначуючи новий кабінет з 37-ми членів, переважно молодих людей і техніків, але опозиція далі обвинувачує президента Ассада в тому, що він править країною з допомогою своїх ставленників та за хабарі і шахрайства в уряді.

Мабуть однією з найголовніших причин терору супроти урядових осіб є добросердечні відносини президента Ассада з Совєтським Союзом, бо терористичні акти також звернені проти 2,000 совєтських „військових дорадників" та 500 цивільних „техніків". Тиждень тому невідомі терористи вбили двох совєтських старшин у місті Гама, лишаючи записку, в якій було сказано, що атентати на совєтських військовиків та цивільних будуть продовжуватися так довго, як довго совєтські війська перебуватимуть в Афганістані. Західні дипломати також доносять, що один або два совєтські „дорадники" були вбиті під час нападу на автобус.

Вбитий імам Шейх Хамі був одним з найбільш поважаних сирійців.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ісламський світ проти Москви

Це мабуть перший раз в історії СССР, переємника імперіялізму царської Росії, що майже цілий ісламський світ, а саме, 35 мусулманських держав і неурядових делеґацій, виступить з рішучим засудом комуністичної Москви за її ганебну та брутальну інвазію в Афганістані. Це перша добра вістка з Азії за останніх кілька тижнів, а за нею наспіла друга радісна новина, що шістьом американським дипломатам по майже трьох місяцях перебування в канадській амбасаді в Теграні пощастило втекти з Ірану. Але це окремий епізод, що не входить в обсяг цієї редакційної статті.

Найважливішою подією в комплексі совєтської конфронтації з ісламським світом є рішення того світу гостро натаврувати московсько-комуністичну нахабну інвазію в Афганістані.

Триденна конференція, скликана ісламськими державами Азії й Африки в місті Ісламабаді в Пакістані, винесла ряд важливих рішень для ізоляції та евентуального усунення підтримуваного Москвою афганського квіслінга Бабрака Кармаля.

Конференція не тільки засудила московський напад на Афганістан, але також домагалася „негайного, беззастережного і цілковитого відтягнення" совєтських військ з Афганістану. Представники мусулманських держав завісили Афганістан в членстві Ісламської Конференції. Конференція закликала своїх членів не визнавати нелеґального режиму Кабулу, аж поки останній совєтський вояк не залишить територію Афганістану.

Далі учасники конференції закликали всіх членів припинити будь-яку допомогу маріонетці Москви в Кабулі, та давати яку тільки можливо допомогу афганському народові та збігцям, що тікають від московсько-большевицького терору в Афганістані.

Серед інших постанов Конференції є вислови солідарности з афганським народом у його боротьбі за привернення безпеки та самостійности, і заклик до бойкотування Олімпійських Ігрищ в Москві.

Під час конференції також багато делеґатів критикувало Іран за цей хаос та безправ'я з приводу ув'язнення американських закладників, чим створено не тільки небезпеку для Ірану, але також зроблено великий вилім проти ісламської релігії й Корану, які забороняють захоплювати закладників. Згідно з донесеннями західньої преси, представники Ірану, Сенеґалю, Ґабону, Камеруну, Тунісії та Ніґеру прямо закликали Іран звільнити американських закладників. Після довгих пертрактацій конференція злагіднила текст іранської резолюції, яка осуджувала Америку за відмову депортації шаха Паглеві, коли він був на лікуванні в ЗСА. В підсумку Ісламська Конференція висловила „щире бажання, щоб ісламська республіка Ірану та ЗСА знайшли розв'язку існуючих проблем між ними мирними шляхами".

Навіть при відсутності шістьох ісламських держав, які не брали участи в конференції, голос величезної більшости мусулманських держав є голосом ісламського світу проти Москви. Більшість делеґацій безперечно вказували на небезпеку, яка грозить мусулманському світові, і вони вказували на Москву, як джерело загрози.

Своєю неспровокованою інвазією Афганістану Москва зуміла об'єднати досі розпорошений ісламський світ проти себе. Навіть новообраний президент Ірану, Аболгасан Бані-Садр публічно заявив, що совєтське захоплення Афганістану становить нову загрозу для Ірану.

Московські лідери в Кремлі замісили тісто, але не відомо, чи з того тіста пектимуть хліб. Крім Китаю, що став непримиренним ворогом Москви, Політбюро тепер ще добавило великий ісламський світ в ряди ворогів Совєтського Союзу. Маючи численні мільйони мусулманів в Середній Азії та на Кавказі (Азербайджан), Москва не є така наївна, щоб не розуміла того, що підбиті ісламські народи не забудуть їй захоплення Афганістану, і рано чи пізно будуть на це реаґувати. На який шлях має в тім разі ступити Москва: на шлях царських погромів чи сталінського геноциду?

Святослав Караванський

ПРАВО УКРАЇНИ НА САМОСТІЙНІСТЬ

(Промова виголошена 27-го січня ц. р. в Джерзі Ситі на на Святі Державности)

Наша зустріч сьогодні збігається із відзначенням дня 22-го січня — дня проголошення самостійности України.

Гасло самостійности для поневоленої нації — це найреволюційніше гасло, яке ця нація може проголосити. Тільки будучи повністю вільним від будь-якої опіки та протекторату, можна висувати інші — ширші чи вужчі революційні гасла.

І тому для поневоленої нації найпершим людським правом є право на самостійність, незалежність та національне відродження.

У нашому сьогоднішньому світі, коли брутальна народожерська машина — комуністична Москва — загрожує незалежності народів цілого світу день 22-го січня набуває особливо символічної ваги.

Згадавши комуністичну московську імперію, я назвав її не державою, а машиною і це не випадково. В особі червоної комуністичної імперії я вбачаю не державу у загальному розумінні цього слова, а невідому ще світові народожерську машину, яка не може існувати без того, щоб не ковтати країну за країною, поставивши собі за мету запанувати над усім світом. Жадна із сучасних держав не ставить собі такої мети. Немає у світі іншого такого уряду, який би, спираючись на демагогічну утопічну теорію, прагнув би позбавити усі народи їхньої незалежности і диктувати їм свою волю, як їм влаштовувати своє життя.

Саме тому, що український народ перший зазнав на собі всі красоти народожерської політики комуністичної Москви день 22-го січня для всіх народів світу повинен бути днем перестороги, днем, який будив би їх від небезпечного сну, в якому вони опинилися під спів комуністичної дезінформаційної колисанки.

Трагедія України — це трагедія цілого світу. Трагедія тому, що на очах цілого світу чиняться злочини проти людства, проти прав народів на незалежність, проти людських та громадянських прав твориться найжахливіший ґеноцид. А світ не реаґує, перебуваючи під гіпнозою облудної пропаґанди, яку червоні вбивці поширюють у світі, натягаючи на себе овечу шкуру. Ось як на практиці реаґував світ на трагедію українців. Процитую спогади українського втікача у вільний світ: „Під час переходу через Польщу, Чехо-Словаччину, Румунію, Мадярщину, Юґославію мешканці цих держав із здивуванням запитували українців: „Пощо ви тікаєте від руських?" Особливо на ці запити ми натрапляли у Чехо-Словаччині. Коли українці розповідали, що несе їм комунізм, то чехи й інші не хотіли вірити і навіть перешкоджали нам у дальшім мандруванні". У цій ситуації якраз і відбито трагедію світу. Йому приємніше сприймати солоденьку казку, яку йому накидає комуністична пропаґанда. І не просто приємніше, а й зручніше. Бож повіривши жертві знущань треба обурюватись, треба допомагати жертві. То краще не повірити і заколисувати себе думкою, що цього не може бути, що комуністи такі ж люди, як і всі інші. От у цьому небажанні реаґувати, у цьому я б сказав, еґоїзмові Західнього світу і полягає його трагедія. Бож і чехи і словаки дуже скоро переконались, що несе їм „дружба" з червоною Москвою. Але переконались тоді, коли вже годі було змінити своє становище поневоленої, а потім і окупованої нації.

Світ примирився з трагедією України, зайнявши позицію — моя хата з краю. Цією позицією Західній світ демонструє свою нездатність протистояти знахабнілим московським аґресорам. Потім йому довелось примиритися з трагедією народів Кавказу та Середньої Азії. Далі він мусів змиритися з трагедією народів Прибалтики, Фінляндії та Молдавії. Згодом прийшла трагедія Польщі, Угорщини, Чехо-Словаччини, Болгарії, Східньої Німеччини і частково Японії.

Трагедія за трагедією. Адже у арсеналі своєї диявольської політики червона Москва несе поневоленим народам масовий ґеноцид — винищення провідного елементу нації. Останнім часом світ здригнувся від повідомлень про масовий ґеноцид у Камбоджі. А хіба це перший ґеноцид у світі? Хіба не точнісінько такий ґеноцид пережила Україна, Кавказ, Прибалтика, Середня Азія, Польща, Угорщина, Чехо-Словаччина? Хіба не такий ґеноцид чекає сьогодні народ Афганістану?

Саме у бездіяльності і небажанні реаґувати на факти — трагедія світу. Дехто, певно, міркує так: Взяли Україну? Ну та це далеко від нас. Може на тому спиняться. Окупували Прибалтику? Це ж їхня законна земля. Зате далі вже не підуть. Окупували Чехо-Словаччину? Так, це ж їхні внутрішні справи — комуністичні. Яке наше діло? Втручаються у Анґолі та Етіопії? Так, це дикі країни. — Нехай. Нас вони не зачеплять.

(Закінчення на стор. 5)

Михайло Ільків

ЕКОНОМІКА В МИНУЛОМУ І 1980 РОЦІ

(2)

Вони також переконані, що господарський розвиток країни сповільниться у 1980 році, і це спричиниться до збільшення безробіття, зменшення продажу товарів, також збільшить інфляцію і відсоткову стопу. Справа тільки в тому,що 1980-ий рік — це виборчий рік і цей фактор інфляцію і відсоткову стопу. Справа тільки в тому, що 1980 рік — це виборчий рік і цей фактор насуває більш оптимістичні погляди, мовляв, уряд стимулюватиме економіку країни, що в результаті причиниться до загального проґресу. Якщо так станеться, тоді інфляція та інші не бажані проблеми в народному господарстві будуть приглушені.

Натомість інші дослідники економічних проблем твердять, що енерґетична проблема не є причиною господарського сповільнення, але що економіка таки втратила свою поступову оптимальну точку в наслідок коливання, тобто нестабільний розвиток. Дивлячись з практичного боку можна набрати переконання, що інфляція спричинила колізію закупочної сили в результаті вищих цін на товари першої потреби і вироби з нафти. З другого боку відіграють тут ролю обмеження кредитів для промисловців, наприклад, таких, як будівельна промисловість, яка потягнула за собою іншу споріднену індустрію. Причинилось до кризи і сповільнення продукції і продажі автової промисловости, і так можна наводити багато інших причин, але і тих вистачає, щоби — переконатися, що коли ситуація не поліпшиться, то це причиниться до збільшення безробіття.

Мимо песимістичних факторів, можна надіятися, що економіка країни і дальше вдержиться на тому самому рівні, хоч би в першому кварталі 1980 року. За тим говорять такі факти: велике число працюючих, збільшення експорту, не зменшується консумційний відсоток. Інвентарні запаси не є великі. Продуценти мають запевнені резерви сирівців для продукції, на коротко — реченцеву доставу. Реформи в монетарній політиці уряду розраховані також на поліпшення грошової ситуації. Це правда, що висока відсоткова стопа для короткореченцевих кредитів сповільнила позички. Одначе фінансисти переконані, що ця справа з огляду на свобідне коливання відсоткової стопи устабілізується, і достосується до нових правил, при тому це повинно причинитися до сповільнення росту інфляції. Вдержання грошових резерв,згідно з конечністю повинно устабілізувати випуск грошей, забезпечити ринкові грошові потреби, та зменшити урядову заборгованість. Таке взаємне відношення між зростом урядового дефіциту, випуском додаткових грошей та відсотковою стопою повинно довести до стабілізації цін, та евентуально зменшення інфляції. З другого боку це вказує, що Уряд робить заходи для збалянсування бюджету і сповільнення росту інфляції. При тому слід згадати, що Президент в його промові про стан справ 23-го січня 1980 року, звертаючись до Конґресу і американського народу наголосив, що старатиметься зменшити державний дефіцит і збалянсувати бюджет, та що уряд допомагатиме молоді в підготові до кар'єри в промисловому суспільстві. З інших справ він порушив такі: старатиметься про звільнення дипломатів-в'язнів в Ірані, осудив колоніяльну експансію Москви в Афганістані, віднову реєстрації молоді спосібної до військових обов'язків, та заявив, що ЗСА бойкотуватимуть Олімпійські ігрища в Москві, і боронитиме нафтові інтереси ЗСА в районі Перського заливу. Всі ці справи в першій мірі вимагатимуть великого промислового потенціялу. Можливо, що це занадто оптимістичний висновок, але з практичного боку він є реальний, і більше сприятливий.

Стабілізація цін на промислові товари могла б мати вплив на ціни різного роду металів, таких, як: золото, срібло, плятина, мідь, що почали дуже дорожіти. Сповільнити цю закупочну захланність кількох багатіїв немає способу, бо ніяка держава немає стільки золота, щоби протиставитись подачі ринку. Отже, з такої ситуації є тільки один вихід, а саме, це конечність зміцнення закупочної сили доляра, яку можна осягнути дорогою зменшення інфляції піднесення його цінности як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках. Тільки таким способом можна привести до стабілізації цін на металі і промислові вироби. Експериментальне, довільне, устійнене взаємовідношення між грішми на закордонних ринках не дало сподіваного висновку, тому що вартість грошей є непередбачена і часто зміняється з-дня-на день, через те на довгу мету має тенденцію інфляційности. Отже, єдина можливість піднести значення доляра закордоном, це переконати співучасників, що вартість доляра не зменшиться скорше від вартости інших грошей. Це переконає тих, що мають доляри задержати їх в себе, а країни ОПЕК — устабілізувати ціну на нафту. Сильний доляр знизить інфляцію, в наслідок сповільнення або виелемінування росту цін на імпортові і домашнього вжитку товари. Така ситуація стимулюватиме зменшення відсоткової стопи і збільшення фінансової активности. В результаті всі ці компоненти можуть перемогти ресесію та відновити закупочну певність в консумента. Тому сьогодні урядові і приватні чинники погоджуються, що інфляція — це ворог число один, з яким треба боротися.

Сьогоднішня економічна ситуація, однак, вказує на більше оптимістичний бік медалі цієї справи, це ж бо виборчий рік, і можна сподіватися що всі старання ітимуть у напрямі розв'язки економічних проблем і задоволення працюючих.

Леся Лисак-Тивонюк

РІК РОДИНИ

Ось починається Міжнародний Рік Родини. По всіх-усюдах будуть ушановувати родину, як основну клітину спільноти. Буде написано чимало статтей на цю тему — висловів признання й похвал — або добрих порад, як запобігти „кризі родини", будуть напевно теж і критичні завваження.

А мені чомусь тепер пригадалася історія, що її я вичитала у другій чи третій гімназійній клясі. Здобувши самотужки високу освіту й славу, видатний польський поет, Францішек Карпінські, відвідав свого батька — вбогого, неграмотного селянина. Батько мовчки слухав розповіді сина про його успіхи, а коли син закінчив говорити, батько несподівано вдарив його в обличчя. Син отетерів. Та коли проминула в нього перша хвилина заскочення, син лагідно підняв руку, що його вдарила й сказав: „Тату, якщо у цій розповіді я вас несвідомо чимось обидив, простіть мені!" Тоді старий селянин заплакав, і крізь сльози відповів: „Ти нічим мене не обидив, сину. Я тільки хотів у цей спосіб переконатися, чи ти, ставши паном, не погорджуєш своїм невченим батьком. Тепер бачу, що ні, тож прости мені синку!"

Для нас, які живемо в дуже ліберальних часах, цей спосіб випробування синівської льояльности видається брутальним. Ніхто з теперішніх батьків чи матерів, які дуже важко працюють, щоб дати своїм дітям найкращу освіту, цього б не вчинили. Але й теперішній син чи донька, не приняли б незаслуженого удару з такою покорою, як це вчинив поет. Та й авторка цих рядків не погоджується з ніякими фізичними карами в родині. Коли один член родини в гніві підносить на другого руку — це варварство. Після бійки в родині вже не може існувати любов. Та є щось, що в своїй примітивній брутальності, хотів перевірити батько поета Карпіньского. Це пошана до батьків, це батьківський авторитет. Ще раз підкреслюю, що авторитету, насильно не здобувається.

Пишучи слово „авторитет", знаю прекрасно, що вже від довшого часу ведуться завзяті полеміки, чи потрібний авторитет батьків, чи він ще існує, чи може це, — як дехто каже, — „анахронізм". Недавно прийшла до крамниці гарненька двадцятирічна дівчина, яка вбираючи одяг, раз-у-раз питала жінку, яка їй товаришила: „Гелен, чи тобі це подобається?" Я замітила: „Ваша сестра напевно вам добре порадить". „Ах, це не моя сестра, це моя мати" — відповіла дівчина. А мати поспішила з виясненням: „Усі мої діти, яких у мене п'ятеро, звуть мене Гелен, щоб у цей спосіб ми стали собі ближчими". Це не відокремлений випадок. Зі мною колись працювала жінка, донька якої звала її не мамо, але „Розі", а батька звала „Сем". Не знаю, чи при такому „запані братстві" може існувати справжній батьківський авторитет.

Правда, суть справи не замикається виключно у словесному зверненні. Правда теж, що багато з нас із старшого покоління пам'ятає, що батькові й матері не „тикалося", але вживалося форми „ви". Моя покійна мати ніколи не сказала про свою матір-селянку „вона". Завжди казала „вони, мої мама"... І коли відвідувала матір, завжди цілувала мою бабуню у спрацьовану, поморщену руку, на знак пошани. Вияви пошани були численні — наприклад, вона ніколи не сперечалася з матір'ю, бо бабуня була б сказала: — „Ти, доню, кажеш, що я говорю неправду?" А закидування комусь неправди, чи просто кажучи — брехні — це зневага.

Проблеми теперішніх батьків такі численні, що неможливо їх усіх перелічити. Не згадуємо проблеми наркоманства, ані алькоголізму, бо це вже друга тема. Може найбільше поширеним явищем, з яким численні батьки вже „погодилися", є те, що багато доростаючих дітей не прагнуть тепла родинного вогнища. Знайома з удаваним спокоєм розказувала мені, тепер як же буденну, історія, як її донька покинула батьківську хату й замешкала у модних сьогодні „апартаментах". Ніяких суперечок, ані прикрощів, які б попереджували це явище, не було. Знайома виправдує доньку, що її доня захотіла бути самостійною. „Це навіть добре" — сказала,

(Закінчення на стор. 5)

Микола Світуха

МІЖНАРОДНА КРИЗА І УКРАЇНА

(Промова виголошена на Святі Державности і Соборности в Торонто 27-го січня 1980 року)

(2)

Але курс дальших подій пішов на в користь зміцнення та розбудови української державности. Насамперед гетьманський переворот, опісля збройний конфлікт з Польщею за західні українські землі та врешті допомога західніх альянтів білогвардійським військам Денікіна, Врангеля і Колчака, — це лише деякі з головніших чинників, які в наступних двох роках довели до критичного послаблення української держави.

Проголошуючи популярні кличі про право народів до самовизначення та визнаючи мировим договором новостворені в центральній Европі держави, — Чехо-Словаччину, Югославію, Мадярщину і Польщу, — переможні західні альянти не уважали потрібним примінити цей самий принцип до народів Східньої Европи, а зокрема до України. В час коли навіть такі малі нації, як: Фінляндія, Естонія, Литва і Латвія, проголосивши свою незалежність мали щонайменше моральну та економічну допомогу Заходу, в той сам час Україні залишилося спертися виключно на власні сили.

Не розв'язали критичної ситуації ані геройські зусилля української армії, ані короткотривалий союз Української Народної Республіки з Польщею, ані найкращі старання дипломатичних представників України на Заході. Долю України остаточно пересудив мировий договір поміж Польщою і Москвою в Ризі 21-го березня 1921 року.

Катострофічні наслідки програних визвольних змагань для українського народу нам всім відомі, як і добре відома доля тих, які в роках колективізації селянства, штучного голоду та сталінських п'ятирічок сміли ставити найменший опір червоному окупантові.

Сподівання, з якими пов'язував український нарід воєнні дії Другої світової війни, себе цілком оправдали помимо того, що нові покоління українців, чи то в складі різних військових та повстанчих формацій, чи в рядах підпільних організацій, шукали різних шляхів до зреалізування постулятів, проголошених IУ-им Універсалом.

Натомість повоєнний лад та новий уклад сил в світі визначили державні мужі переможних західніх союзників, Рузвелт, Черчілл до спілки зі Сталіном в Ялті та в Потсдамі, поділивши держави і континенти на свої сфери впливу та віддаючи під протекторат Москви половину Европи.

І так як 62 роки тому першою жертвою червоної інвазії став український нарід, а вслід за ним інші менші народи Східньої Европи та Центральної Азії, так за останніх 35 років ця найбільша і остання колоніяльна держава світу поширила свої політично-стратегічні амбіції далеко поза терени, на які навіть посягали московські царі.

Натомість незмінними залишилися лише тюрми і табори примусової праці, арешти та засуди тих, які внутрі імперії у рядах руху спротиву проти насильства і беззаконности, які часто не вимагали нічого більше як свободи думки, слова чи зборів. Цей рух спротиву хоч поволі, але неповоротно зростав і поширювався та поза домаганнями основних прав людини вже висуває як вимоги основні права національної спільноти до вільного і незалежного розвитку.

У багатьох документах руху спротиву стала вже наявною відкрита боротьба проти совєтського державного та суспільного устрою, боротьба за вихід України зі складу Союзу Совєтських Соціялістичних Республік та за створення незалежної національної держави українського народу.

Отож процеси, свідками яких ми є сьогодні, в деякій мірі — аналогічні до процесів в Україні, та взагалі на сході Европи, напередодні Першої світової війни. Намагання партійного проводу здусити рух опору методами в'язниць, „психушок" та таборів суворого режиму, — це повторення метод царської імперії. І так як колись режим насильно защеплював концепцію малоросійства, так і тепер ведеться посилена кампанія нищення культурних вартостей та історичних цінностей, без яких підкорену націю можна було б звести до рівня безіменного складового елементу т. зв. радянського народу.

Одночасно зовнішня політика імперії є спрямована на посилення в уяві цілого західнього світу ілюзій мирної економічної співпраці та дружньої конкуренції саме в час, коли володарі Кремля активно продовжують реалізувати амбіції царів поширити свої впливи на інші країни.

Недавня інвазія Червоної армії в Афганістані стала для Заходу найновішим доказом тих далекосяглих амбіцій та заставила щонайменше деякі західні держави передумати та зревідувати їхній підхід до співпраці зі Совєтським Союзом.

Та, на жаль, у погоні за доступом до потенціяльного величезного ринку збуту для своїх індустріяльних товарів та за економічними користями, які могли б реалізуватися імпортом сирівців із СССР, більшість західньоевропейських країн готові продовжувати, а то й поширювати економічно-торговельні зв'язки з Москвою та її сателітами. Подивугідна є короткозорість тих державних провідників та політиків західніх держав, які, захоплені ілюзіями фінансових зисків та доступу до нових джерел постачання потрібних їм сирівців, забувають, що фінансовані їхніми банковими позичками та державними кредитами чи то копальні ніклю в Норильську, чи газопроводи в Казакстані, чи фабрики автомашин над Волгою, це ж також ефективний засіб зміцнення мілітарного потенціялу Москви.

Цей брак зрозуміння є вислідом історичного недооцінювання експансивної політики Москви навіть у сьогоднішній ситуації, коли не лише на цілому просторі Близького Сходу, але в Азії та в Африці поширення впливів Кремля становить виразну і безпосередню загрозу життьовим інтересам усіх західніх держав.

І друга проблема в тому, що у 80-их роках XX століття годі вже дальше думати про поділ цілого світу на сфери політичних та економічних впливів Заходу і Сходу. Ця концепція була базою міжнародної політики західніх держав на протязі майже цілого XX століття. Її наслідком стало не лише закріплення контролі Кремля над Східньою Европою та Центральною і Східньою Азією, але в останніх десятиріччях поширення ідеології марксизму-ленінізму від В'єтнаму до Куби і від Анґоли до Етіопії.

Сьогоднішня міжнародна криза внаслідок інвазії Афганістану, на жаль, не дає нам ще серйозних надій на те, щоб Захід був готовий відкинути свою традиційну концепцію поділу світу на сфери впливів та замінити її політикою активної допомоги тим різним відосереднім силам на теренах захоплених Совєтським Союзом країн, які є природними союзниками Заходу і які одинокі можуть послабити цю імперію знутра та підважити її мілітарний потенціял.

Для справи визволення українського народу, чи навіть для полегшення долі тих, які в дуже тяжких умовах формують і продовжують рух спротиву в Україні, політична концепція „сфери впливів" — не лише непридатна, але шкідлива. Вона не прискорить відновлення української державности, ані не допоможе звільнити всі ті народи, які за останніх 62 роки впали жертвами агресії Москви.

Ця ж концепція була ключем, за яким тодішні державні мужі Заходу, Рузвельт і Черчілл, визначували нову карту повоєнного світу ще при кінці Другої світової війни, віддаючи під протекторат Сталіна половину Европи. І не зважаючи на наявні бажання народів вирватися з-під московського впливу, яскраво задемонстровані цілому світові мадярською революцією 1956 року та подіями на Чехо-Словаччині 1968 року, державні провідники Заходу ще раз потвердили ненарушимість кордонів імперії та забезпечили її сферу впливів, підписуючи т. зв. фінальний акт Гельсінкської угоди в серпні 1975 року.

Брежнєвську доктрину „обмеженої суверенности", згідно з якою кордони т. зв. соціялістичного бльоку держав є ненарушимі, та на основі якої Кремль застерігав собі право вирішити, коли і де потрібна буде інтервенція Москви для забезпечення інтересів соціялістичного бльоку, цю доктрину і без поважного спротиву прийняв Захід.

Наслідки пасивности Заходу в ім'я мирного співіснування та бажання закріпити концепцію детанту можна бачити наявно. Історія останніх 10 років була

(Закінчення на стор. 5)

„МИ ЗА РОСІЮ...”

(Закінчення зі стор. 1)

й литовського народів), що Росія буде і по втраті неросійських теренів все ще великою державою, і що багатства російської етнічної території є таких розмірів, що російський народ може, цілком без шкоди для себе, відмовитися від підкорених народів і їхніх земель.

У цьому розумінні, і Болдирьов і Ґідоні є російськими патріотами, а не ворогами рідного народу, — як це їх обвинувачує російська еміграція, від монархістів до демократів включно, — бо їхні ці переконання про потребу ліквідації імперії вистраждані самими гіркими досвідченнями, що їх зазнає і їм рідний російський народ, який примушений бути поліціянтом-жандармом ззовні, іти на підбій світу, замість звернути увагу на внутрішні справи й проблеми, та будувати справді вільну соціяльну демократію на російських етнографічних землях для власного народу. Вони уважають, що для Росії можливі добробут і свобода, якщо всі таланти російського народу підуть для блага свого народу, замість „держать і не пущать” Україну, Білорусь, кавказькі народи чи Прибалтику.

Як Александр Герцен (Іскандер), вони називають себе „західниками” — в протилежність, наприклад, Солженіцину, що його слід називати „слав'янофілом”, — хоча їм не чужі всі ті речники російської політичної думки, що боролися проти імперії і гніту в ній за свободу для народів Росії і людей, незалежно від їхньої назви.

Вони також з'ясували своє ставлення до журналу „Континент”, згадали з жалем зміну поглядів у Буковського, який, як знаємо, стояв майже на подібних позиціях в національному питанні, що й ця організація (яку репрезентують Ґідоні й Болдирьов), коли був ще в Совєтському Союзі, а на волі вже висловився за плебісцит. Так само і в Солженіцина на еміґрації з'явилися сильні імперські ідеї, і колись корисну місію Солженіцина для визволення підданих совєтської імперії тепер слід піддати критиці. Антикомунізму самого ще не вистачає, бо антикомуністом був, прецінь, і Денікін...

Сам „Континент” дає словесні декларації про самовизначення народів, але часто пише так, щоб було „і нашим і вашим”. Зрештою, в редакції цього журналу „не продумали до кінця національного питання, можливо і тому, що воно для 'Континенту' другорядне, підпорядковане правозахисному”. Сама позиція „Континенту” ставить громадянські і людські права в наріжний кут своєї діяльности, тому національне питання є для них питанням випадковим, не простудійованим доглибинно; їхній підхід до нього антиісторичний, такий, що не спирається на реаліях минулого досвіду і не враховує сьогоднішньої ситуації, — каже П. Болдирьов.

Наприклад А. Сахаров стоїть дещо на ближчих до Болдирьова і Ґідоні позиціях в національному питанні, але й для нього воно таки периферійне, і він ставить його таки в другорядному пляні.

Як дивляться обоє конкретно на процес „вимішування народів” у СССР? — Вони і їхня організація засуджують цей спосіб русифікації інших республік, насилаючи до тих країн масу росіян, а корінне населення вивозиться „добровільно-примусово” на Північ, в Сибір. У той спосіб створюється штучна перевага російського населення в республіках для „злиття народів” в один совєтський народ з російською мовою і культурою. Використання українського елементу в Казахстані чи Прибалтиці теж служить... русифікації, і їх самих і тих народів, у чию країну ті українці наслані: є фактом, що не „украінізувати” ті землі ідуть під примусом туди українці, а таки русифікувати.

Яке ставлення Болдирьова і Ґідоні до китайського сусіда, якого, як знаємо панічно ненавидить і боїться чи не кожний росіянин? — Відповідь: якщо китайці допоможуть в ліквідації совєтської імперії, яка є під сучасну пору найстрашнішою загрозою для вільного світу, то вони вітають цю допомогу Китаю, незалежно від ладу в самому Китаї.

Як розв'яжуть вони питання Сибіру? — В ході подій було чимало несподіванок і наперед невплянованих явищ, але тим часом їхня організація в першу чергу турбується долею вже зформованих національно народів, які мали колись свою державність і мають своє виразне національне обличчя, як ось українці, білоруси, кавказці та інші, про які вже була мова. Доля ж менших народів і багато справ подібного характеру вирішуватиметься згодом в процесі праці. При цьому П. Болдирьов зауважує, що національна політика Совєтського Союзу з її безоглядним тиском на національні меншості загострює націоналізми майже по всій країні. Ці „казусні” питання братиметься до уваги згодом, бо тим часом перед РНДД—РБК стоять ключові питання, передовсім — українське і інших „совєтських республік”.

Яким шляхом слід іти? — Вони вірять і знають, що імперію найлегше розбити національними рухами в середині, використовуючи і зовнішній сприятливий момент. Для цього всі народи повинні дуже працювати і тут, і там, готуючись до завтрішнього дня. Серед дисидентського руху в Совєтському Союзі вони мають багато симпатиків, і це лише тут, на еміґрації, вони в меншості.

Серед російської еміґрації ще і далі панують імперські ідеї. Тому для таких антиімперіялістів, як Ґідоні Болдирьов та їхня організація, з періодиками „Современником” і місячником „Факты и мысли”, що виходить у Ню Йорку під редакцією Й. Ґурвіча, у цієї російської „еміґрантщини”, — як її називала Зінаїда Гіппіус, — є тільки неперебірливе поборювання всілякими методами, до фізичних погроз включно.

Зовсім інша ситуація серед дисидентського руху вдома: там такі антиімперіялісти мають, буцім то, бути в більшості. Як доказ на це, наводить Александр Ґідоні висловлювання В. Буковського про тутешню російську еміґрацію, що її погляди не віддзеркалюють поглядів дисидентів у Росії, але на нього накинулися за це (можливо, що „вияснили” дещо) і ось він вже прийняв плятформу „Континенту” в національному питанні і є, як вже сказано попередньо, за плебісцит.

Скільки їх є тут? Бо серед українських аналітиків цього явища — з'яви росіян за розчленування російської колоніяльної імперії — на еміґрації поширена думка, що це окремі одиниці, з появи яких українці хоч і задоволені, але їх турбує що кількісно цих росіян мало і вони є „білими круками” і т.д. Чи їх багато? На це П. Болдирьов відповів, що як політична організація з тактичних і політичних міркувань вони не можуть назвати всіх членів. „Інші російські організації також не подають цього, приклад: НТС”. У їхньому випадку, часто із чисто життєвих мотивів, треба дотримуватися певної конспірації. Але їх більше, ніж здається на перший погляд.

Чи їх рух поширюється і росте? — В цім, — нам кажуть, — нема сумніву: вони видають свої періодики, розсилають їх по всьому вільному світі, ба навіть деякі йдуть до середини СССР. Ці всі їх писання набирають щораз більшого розголосу, це значить, що їх пильно читають і приятелі, і вороги, і ті, що станутъ їх симпатиками і вже стають. Їх в РНДД—РБК особливо журить та ситуація, що серед росіян майже цілковито панує викривлене розуміння цілей українського визвольного руху. Протидіяти цьому — їхнє завдання.

Ось що пише редактор „Фактов и мыслей” Йосиф Ґурвіч: „...Конечно, щоб якомога більша кількість росіян знала про той національний гніт, про те горе, яке принесла українцям російська окупація. Особливо важливо, щоб росіяни знали про масове знищення українців при Сталіні, зокрема про штучний голод в 1933 і у 1947 роках, а також про голод 1922 року (адже не знають росіяни нічого про голод на Україні, криються з цим від них). Також важливо, щоб росіни довідалися про поневолення українців при царському режимі (і про це росіяни не знають багато). Як правило, чесному росіянинові, який довідався про трагедію українського народу, робиться соромно за дії царських і совєтських правителів Росії. Такий росіянин вже не буде виступати проти згоди на самостійність України”.

Протидіяти цій пропаганді „єдинонеділимців” усіх мастей — це завдання, — кажуть А. Ґідоні і П. Болдирьов, — їхньої організації, для добра таки російського народу. Але за це їх звідусіль зустрічає лють закаптурених неділимців і газетне цькування не вгаває під їхньою адресою від багатьох періодик, що появляються серед тутешньої російської еміґрації.

Як їх сприймають неросійські еміґрації? — Відповідь: дуже прихильно. Білоруси, наприклад, їх вітали оваційно; українці ставляться прихильно. Про них писали і „Свобода”, і „Новий Шлях”, і „Шлях Перемоги”, і „Українське Слово”, і „Визвольний Шлях” та багато інших українських періодик. В деяких вони мали нагоду опублікувати свої матеріяли.

Чи були неприхильні українські голоси? Кажуть, що досі тільки чікаґське „Українське Життя” заатакувало їх, а зокрема журналик „Факты и мысли”, пишучи, зрештою, не проти них, а більше проти СВУ (Спілки Визволення України), яка цю російську організацію ентузіястично підтримує. Закид журналикові, — що є насправді радше бюлетенем, — за його розмір, за бідність, ще не вистачає. Справжня вартість публікації не залежить від люксусового зовнішнього вигляду. Може в цім випадку швидше навпаки: коли б „Факты и мысли” мали б виконувати ролю „троянського коня” серед української еміґрації, то вже найшлися б для нього поважні грошові дотації від українських заможних ворогів...

Натяк „У.Ж.” про „неросійськість” прізвищ співпрацівників журналика теж не витримує критики: серед них є представники багатьох народів, що входять в т.зв. російську „третю еміґрацію”, але всі вони за справедливість у національному й інших питаннях. Про „неросійськість” прізвищ пишуть і інші, але це не може служити за заперечення їхнього російського патріотизму й турботи за добро їхньої країни, бо в історії російської політичної думки завжди було багато західніх імен, як і взагалі в російському потоці. Деякі неперебірливі критики з-поміж росіян стараються поширити думку, що це робота „сіоністів”, знову інші: що це „антисіоністи”... Тяжко „догодити”!

Які пляни праці на майбутнє? — Розширення поля діяльности в кількісному відношенні; збільшення кругу симпатиків і однодумців та дальше намагання вияснювати росіянам правду про совєтсько-російську колоніяльну імперію, щоб всі разом направили колишні кривди й помилки, заподіяні іншим народом.

І останнє питання: хто вони, нехай розкажуть про себе. Александр Ґідоні, балакучіший за свого товариша, розповідає, що він з Ленінграду. Виїхав понад чотири роки тому. У виїзді допомогла дружина, яка заздалегідь втікла до Італії. Сам він походить по батьківській лінії з італійців. Він історик, літератор, письменник, журналіст і поет. Студіював у Ленінградському університеті на журналістичному й історичному факультетах, де відбув аспірантуру й став кандидатом історичних наук, написавши дисертацію про „Революційний рух на Кубі” і захистивши її, та доцентом на журналістичному ф-ті. В свій час був арештований за співчування з мадярами під час повстання на Мадярщині. Друкувався в самвидаві. Тут, вже на волі, вийшли три книжки поезій, багато есеїв і статтей, повість „Накипь”, брошури, п'єса „Трое в одной камере”; віршований роман „Дон Жуан”, що друкувався в журналі „Современник”. Книжка Ґідоні — „Солнце идет из Запада” незабаром появиться російською і англійською мовами. Між іншим, ще в ув'язненні познайомився й заприятелювався з українським поетом Анатолієм Лупиносом, якого рятунок хотів організувати, але, на жаль, безуспішно...

Пьотр Болдирьов, також молода людина, як і Ґідоні, вчився в Ленінградському університеті на філософському факультеті, що його і закінчив. Опублікував три праці в самвидаві, також в альманахові самвидаву, в „Петербургских Встречах”, в „Альманаху 33”. З них „Власть и Жизнь”, „Россия: погост или град?”, „О теургическом назначении искусства”. Пише багато статтей, есеїв у багатьох періодиках; певні твори появляються багатьма мовами. В найновішому числі „Современника” є його філософський есей „Диктатура массы и судьба русской культуры”. Працює багато й організаційно.

Відходячи, панове Болдирьов і Ґідоні обіцяли прислати нам свої твори та інший інформативний матеріял. На цьому ця цікава розмова закінчилася.

Валентин Мороз промовлятиме на Шевченківському Святі в Едмонтоні

Едмонтон,(Р.О.). — Українська громада в Едмонтоні рік-річно урочисто відзначує Шевченківські річниці. Цього року Шевченківські роковини наберуть більш святкового характеру, бо промовцем на концерті буде відомий борець за волю України Валентин Мороз.

Валентин Мороз перебуде в Едмонтоні кілька днів. У програмі його побуту в Едмонтоні є такі важливіші імпрези:

В четвер 28 лютого В. Мороз відвідає Канадський Інститут Українських Студій та візьме участь у семінарі. По семінарі відбудеться пресова конференція англомовної преси, радіо та телевізії.

В п'ятницю 29 лютого вранці В. Мороз відвідає прем'єра Альберти, а відтак поїде на Село Української Культурної Спадщини. Увечорі цього дня буде величавий бенкет у залі Дому Української Молоді. Головним промовцем на бенкеті буде Валентин Мороз. Квитки на бенкет можна вже набувати в Домі Української Молоді, в Українській Книгарні та в голів організацій.

В суботу 1 березня В. Мороз вранці зустрінеться з учнями Курсів Українознавства, а увечорі з членами молодечих організацій міста Едмонтону.

В неділю 2 березня о годині 4:30 пополудні в Ювілейній Авдиторії відбудеться величавий Шевченківський концерт, на якому Валентин Мороз виголосить доповідь.

Валентин Мороз приїздить до Едмонтону на запрошення едмонтонського відділу Комітету Українців Канади.

Просимо все українське громадянство взяти участь у імпрезах.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ДЕБЮТАНТКИ БАЛЮ ІНЖЕНЕРІВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

Баль відбудеться **в суботу, дня 16-го лютого 1980 р., у великій балевій залі готелю Шератон,** 1725 Дж. Ф. Кеннеді Булевард **у Філядельфії, Па.**

- **Коктейл о год. 6-ій веч., бенкет о год. 7-ій веч.**
- **Мистецька програма — ҐАМА СКУПИНСЬКИЙ, композитор, мистецький керівник широкої слави ансамблю „Червона Рута” з Чернівець.**
- **Баль о год. 9-ій веч. Оркестра „ТЕМПО” під мистецьким керівництвом ІРИНЕЯ КОВАЛЯ.**
- **Презентацію дебютанток о год. 9:30 веч. переведуть: Інж. СТЕПАН ЧОРПІТА, голова Відділу, з дружиною ХРИСТИНОЮ.**
- **РОКСОЛЯНА ЧОРПІТА — майстер церемонії.** • **СТЕФАНІЯ ЗИБЛИКЕВИЧ — член Комітету.**

Олена Марія Захарчук
Lafayette Hill, Pa.

Лариса Слюсаренко
Philadelphia, Pa.

Юлія Марія Федик
Cheltenham, Pa.

Ольга Ковальчук
Philadelphia, Pa.

Олександра Іськів
Philadelphia, Pa.

Роксоляна Ярема
Meadowbrook, Pa.

Тетяна Фаріон
Huntingdon Valley, Pa.

Ніна Пацовська
Philadelphia, Pa.

Ольга Трипупенко
Philadelphia, Pa.

Тамара Лой
Morrisville, Pa.

Андрея Любов Одежинська
Philadelphia, Pa.

Ірина Нога-Ґилберт
Miami, Fla.

Рената Христина Яримович
Philadelphia, Pa.

Тетяна Терлецька
Arlington, Va.

Тетяна Гурська
Syracuse, N.Y.

Іванка Марія Луців
Norristown, Pa.

Данна Марія Луців
Norristown, Pa.

Галина Небесна
Philadelphia, Pa.

Ірвінґтон відзначив День Української Самостійности і Соборности

Відділ УККА Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж., у склад якого входять майже всі організації цих міст, в неділю 20-го січня урочисто відзначив Святковою академією річниці проголошень Української Держави і Злуки всіх Українських Земель в одну Самостійну Соборну Суверену Українську Державу.

Ще до початку самої імпрези, вже можна було бачити, що велика заля Українського Народного Дому в Ірвінґтоні не зможе вмістити в собі всіх людей, які масово прибували.

Треба відмітити, що українська спільнота данної місцевости, незалежно від їх віровизнання, територіяльного походження чи політичних переконань ясно усвідомила собі велике значення цього свята, яке було, до речі, добре спопуляризоване Відділом УККА, Нюарк-Ірвінґтон, головою якого є проф. Михайло Цяпка.

Успішному переведенню свята сприяло ще й те, що Голова Комітету вміло довів до об'єднання для виступу на Святі трьох парафіяльних хорів з церков: української католицької Св. Івана Хрестителя (Нюарк), де диригентом є М. Добош; української православної церкви Св. Вознесення (Мейпелвуд) — диригент Л. Харченко; та української православної церкви Святої Тройці (Ірвінґтон) — диригент інж. Д. Олійник. Разом хористів налічувалось до 130 осіб.

Серед великої кількости учасників свята було помітно і збільшену присутність нашої молоді, об'єднаної в молодечих організаціях СУМ-у, Пласту, студентських громад та ОДУМ-у, хоч молоді могло бути і більше. Серед них як раз і треба вести працю заохоти до участи в усіх громадських починаннях, що створювало б дух єднання поколінь.

Свято розпочалося майже своєчасно; публіка не мусіла нервуватися чеканням. Було чимало представників місцевої і поза місцевої американської влади; серед них посадник Ірвінґтону Роберт Міллер, посадник Мейпелвуду Роберт Ґресмір, стейтовий сенатор Джон Кофільд та інші. Рівнож у перших рядах сиділи колишні вояки і старшини—члени ОБВУА та духовенство.

Свято розпочалось відігранням Іваном Череутою на фортепіяні американського гимну та вступним словом голови Відділу проф. Михайла Цяпки. Привітавши присутніх чужих гостей і своїх, професор зачитав листу присутніх на залі членів відділу ОБВУА, учасників в боях з большевизмом в 1917-1920 роках. Все це англійською мовою переклав Володимир Боднар, англомовний секретар Відділу УККА.

Посадник міста Ірвінґтону Р. Міллер відчитав Проклямацію, а виголосили відповідні привіти посадник Мейпелвуду Р. Ґресмір і стейтовий сенатор Дж. Кофільд. Всі вони не оминули згадати про останні події, які сталися три місяці тому в Ірані та кілька тижнів тому в Афганістані, висловивши їхнє обурення проти іранських терористів та натаврувавши дії совєтів як агресорів. Публіка привітала їх оплесками.

Тоді ж проф. М. Цяпка в присутності членів Комітету вручив відповідні грамоти посадникові міста Ірвінґтону Р. Міллерові і посаднику м. Мейпелвуду Р. Ґресміру за їхнє доброзичливе ставлення до української справи.

Злучені хори двох згаданих вгорі православних церков під диригуванням інж. Д. Олійника і з солісткою Вірою Яворською проспівали дві пісні: „Гей, брати, воскресну пісню" С. Воробкевича і „Світе тихий" — слова Т. Шевченка, музика Г. Давидовського.

Святочну промову виголосив ред. Орест Питляр — член Президії Української Національної Ради, спинившись над значенням цього Свята та причинами прогри визвольних змагань.

Здавалося, що ми програли визвольну війну так, що прийдуть нові століття „мовчазної злости, облудливої покірности" окупантові, вислуги „старшому братові", відречення від власної історії, мови і культури. Тоді „невтральна" більшість відпокутувала понад семимільйоновою жертвою Голоду, марксистська інтелігенція — чистками сталінського часу. І все замовкло. Здавалося — „по гибнеш, згинеш, Україно, не стане знаку на землі"...

Але так не сталося, бо Актів Незалежности й Соборности нікому вже не вимазати з української історії: від нового духового поневолення й безпросвіття врятувала нас, власне, ота меншість, що пішла за покликом 22-го січня, пішла і загинула — Герої Базару і Крут. Їм на зміну прийшли нові борці й нові герої — революціонери, підпільники, повстанці — і ті, що змагаються за українську правду, хоч без зброї, а з ясною думкою про конечність свободи й самостійности, сучасні учасники правозахисного руху...

Йому ж самому, як націоналістові, — говорив прелеґент, — і напевно більшості українців найбільше відповідає становище до актів 22 січня, що його зформулювало Головне Командування УПА в „Наказі з 22 січня" 1946 року. Воно захоплює нас не лиш твердим і ясним словом, але й чином, який за цим словом стояв — бо ж писали його люди, приречені на смерть, рішені на боротьбу з наймiцнішою воєнною машиною в світі, з найжорстокішою сталінською тиранією. А писали вони тоді так:

„День 22 січня — це наше найбільше національне свято — самостійної й соборної Державности.

Ідеал 22 січня — це наш всенародний ідеал, наше прагнення і наша ціль!

Пригадуємо, що не зложимо зброї, не перервемо боротьби, не звернемо зі шляху Національної Революції, доки знову не здійснимо цього великого, святого Ідеалу, доки не здобудемо Української Національної Держави!"

„Вони дотримали слова, не склали зброї, загинули в бою чи в лютій каторзі. Але боротьба їхітиме далі, аж поки не здійсниться їх ідеал, їх прагнення і їхня ціль — Самостійна Соборна Українська Держава!" — так під рясні оплиски присутніх редактор О. Питляр закінчив своє слово.

В дальшому солістка хору церкви Св. Вознесення Раїса Дідов-Волуйчик під фортепіяновий супровід Івана Череути відспівала три пісні: „Княжна", слова Шевченка, музика Лисенка; „Виростеш ти, сину", слова Симоненка, музика Майбороди; та пісню про „Київ" О. Ющенка, слова М. Дремлюги; а члени Студентської Громади в Ірвінґтоні відтворили сценічну картину „На Софійській Площі", що її підготовила пані Іванна Кононів.

Піяністка проф. Дарія Каранович відіграла на фортепіяні „Листок до альбому" В. Барвінського і варіяції на тему „Засвистали козаченьки".

В другій частині програми виступив хор церкви Св. Івана Хрестителя, який під керівництвом дириґента Михайла Добоша виконав дві пісні: „Вставай, Україно" — слова Яричевського, музика Лопатинського, і „Вкраїно мати" — слова С. Черкасенка, музика К. Стеценка.

На закінчення об'єднані хори трьох вищезгаданих церков з участю солістки пані Раїси Дідов-Волуйчик під акомпаньямент піяністки Галі Клим і диригуванням Михайла Добоша, в числі до 130 осіб, прегарно проспівали молитву з опери „Запорожець за Дунаєм" „Владико неба і землі".

Свято закінчено спільним відспіванням українського гимну.

Треба ствердити, що всі виконавці вив'язалися зі своїх завдань зразково та й публіка цього разу, як кажуть, дописала, бо на самій імпрезі було коло 500 осіб, які розмістилися у двох залях, бо одна з них була заповнена вщерть.

Академія була попереджена молебнями, що їх відслужено в усіх церквах нашої околиці — за Україну і її народ на рідних землях і в розсіянні. В молебнях брали участь представники різних організацій зі своїми прапорами; розміщенням по церквах прапорів займався М. Кормило, а оформлення сцени виконав Федір Луцишин.

Відділ Українського Конґресового Комітету Нюарк-Ірвінґтон висловлює цим сердечну подяку всім виконавцям програми, промовцеві — редакторові О. Питляреві, представникам — посадникам міст Ірвінґтону і Мейпелвуду, та стейтовому сенаторові за їхню участь; членам військових формацій, особливо учасникам боїв з большевиками в 1917-21 роках і всім присутнім, які масово прибули, аби відзначити найбільше Свято в історії нашого народу — Свято Самостійної і Соборної Української Держави.

К. Степовий

Свята Державности, Крут і Листопаду в Міллвілл, Н. Дж.

Міллвілл, Н. Дж. (К.А.). — Українська православна парафія свв. Петра і Павла в цьому нюджерському місті, завдяки старанню і організаційному хистові священика, отця митрофорного протопресвітера Віталія Коваленка і парафіян 27-го січня відзначила День Незалежности і Соборности України та Героїв Крут. Святочне слово двома мовами виголосив о. В. Коваленко. Слово було повне глибокого змісту, запалу й зворушливе формою, так що в багатьох непрошена сльоза радости скотилася з очей, ніби єднаючись з Киянами в радісні і незабутні дні 1918 і 1919 років.

Під час Молебня в православній свв. Петра і Павла церкві за український народ та за уряд УНР, який є законним репрезентантом України на чужині — була переведена збірка на потреби Державного Центру УНР і вислана за призначенням. Тепер наша громада готується до Шевченківського свята, яке відзначатиме в березневі дні і в якому братиме участь вся молодь, — до речі, вони — члени Українського Народного Союзу.

Перед цим святом, ще восени минулого року ми святкували і Листопад і свято Святого Миколая також тому, що поміж нами з'явився добрий парох. Було це так: дякуючи щасливому збігові обставин, що недалеко нашого міста переїхав до сусіднього міста Вайланд на відпочинок викликаний станом здоров'я о. митрофорний протопресвітер Віталій Коваленко, а наша громада опинилася без духовного провідника, ми звернулися про допомогу до Консисторії і отця Коваленка, і він в порозумінні з головою Консисторії погодився тимчасово відправляти Службу Божу і тільки в неділю.

Але надходив листопад місяць, і хоч як тяжко отцеві було, але дякуючи його старанню у нас дуже успішно пройшла Листопадова академія.

Святочне слово під гаслом „Не ридати, а здобувати" виголосив Василь Вітошинський, якого на закінчення присутні нагородили гучними оплесками, Наші молоденькі Наталка Редька та Наталка Нікитич продеклямували вірші про Листопад. Інсценізовану деклямацію „До сина" виконала Дарія Цапар. Її молитва перед Могилою Сина дуже зворушили присутніх.

Після Листопадової академії громада ніби віджила — настала однозгідність у громаді і бажання до церковної та національно-громадської праці, тож 23-го грудня відбулася Св. Миколаївська вистава. Всю підготовчу працю режисера перевела і вступне слово двома мовами виголосила пані Наталія Редька. В праці допомагали їй Валя Ленко, Наталія Нікитич та Наталка Редька і вони з іншими дітьми брали участь у виставі.

Гарно browsers написалися діти як у виставі, так і у віршах, граючи наші колядки на різних музичних інструментах та співаючи їх. У виставі брали участь такі діти: п'ять сестер Сесок, Юрко Редька, Іван Найда, Микола Коростень, Ліза Коростень та брати Мокієнки. В господарських справах допомагали Дося Найда та Михайло Сесок. „Святим добрим Миколаєм" був Василь Редька і дуже дотепно роздавав дарунки. Серед дітей одержав дарунок і старший наш громадянин Антон Кривенко. Старше сестрицтво гостило всіх смачними нашими стравами та солодким. Після закінчення вистави голова громади Іван Марченко щиросердечно дякував усім за гарне переведення свята Св. Миколая.

Традиційна ялинка у Вотервліті

Вотервліт, Н. Й. (І.Д.). — Заходом Відділів СУА й УККА відбулася 6-го січня в залі Українського Клюбу у Вотервліті традиційна Ялинка при участі понад 80 осіб. Голова Відділу УККА Микола Філь відкрив її та запросив Ярослава Кушніра бути її господарем. Місцевий парох о. Т. Гуманицький започаткував „Бог Предвічний", що підхопили присутні.

Різдвяну сценку виконали: Євгенія й Володимир Білинські, Ганна Демчар, Марко й Михайло Комар, Наталка й Люба Кушнір, Діяна й Петро Шевчук. Підготовив її Я. Кушнір. Це був поклін українських дітей Новонародженому Ісусові.

Відтак о. Я. Гуманицький поблагословив просфору та пояснив деякі Різдвяні символи, наприклад, горіюча свічка в обрядовому хлібі-колачі символізує Божого Сина в людській природі. На Ялинці були з о. Гуманицьким два молоді диякони: Даґлес Лоренц з Гюстону та Степан Джулій з Оборну.

Після прийняття, що його приготовили союзянки, голова 99 Відділу СУА мґр Тетяна Дурбак підкреслила велику вагу Різдвяних традицій і звичаїв, від дня св. о. Миколая, Свят-Вечора, Різдвяних Свят, Нового Року, Щедрого Вечора аж до Йордану. Українські Різдвяні звичаї збагачують культуру нашої прибраної батьківщини та об'єднують громаду. Тому наші батьки повинні навчати своїх дітей шанувати традиційні звичаї та зберігати їх.

Серед співів колядок і товариських гутірок проминув час у родинній атмосфері. Були деякі гості з-поза Вотервліту, одна родина з України.

Детройт вшанує Марусю Бек

Детройт. — В середу, 20-го лютого, в авдиторії Міської Ради, місто Детройт та повіт Вейн вшанують Марусю Бек, відмічуючи 30-ліття її вибору як першої жінки до Детройтської Міської Ради та одночасно святкуючи її „вісімнадцятий" День Народження, тому що вона найбільш видатна громадянка Детройту, що народилася у високосному році.

В часі святкової програми, в якій візьмуть участь міські, повітові та судові урядовці, посадник міста Янґ проголосить 29 лютого Днем Марусі Бек; пані Гендерсон, голова Міської Ради та член Повітової Ради, комішинер Іван Корний (українець) передадуть їй Резолюції Відзначення від міста та повіту, а Об'єднаний Комітет Жіноцтва Детройту, до якого входять і українські жінки, передасть Міській Раді портрет Марусі Бек, який постійно прикрашуватиме залю засідань Міської Ради.

Водосвяття в Кергонксоні, Н. Й.

Спільне водосвяття у Кергонксоні

В останньому часі заіснували в Кергонксоні, Н. Й., відрадні події на полі зближення православних і католиків. З ініціятиви сотника Петра Войновського, що її радо піддержав парох української католицької церкви Пресвятої Трійці о. д-р Богдан Волошин, вірні обидвох віровизнань пом'янули спільною панахидою поляглих героїв Листопадового зриву в дні 25 листопада 1979. Православна церковця свв. апостолів Петра і Павла ледве могла вмістити численних молільників обидвох віровизнань. Майже рівночасно почались спільні проби співаків обидвох церков під проводом проф. Володимира Бакума, що не пошкодував свого дорогого часу приїздити на співанки.

Наступним кроком було спільне святкування Слуги Божого Андрея в дні 9 грудня, про що вже була згадка в „Свободі".

Черговим спільним святом було водосвяття в день Богоявлення, що при напрочуд гарній погоді відбулося 19-го січня на річці, яка пропливає недалеко від Союзівки. Тут зустрінулися процесії з обидвох церков під проводом своїх священиків: о. д-ра Богдана Волошина з церкви Пресвятої Трійці і о. Константина Калиновського з церкви свв. апостолів Петра і Павла, який прибув зі своєї віддаленої парохії на Лонг Айленді.

На провізоричному помості, побудованому на річці, станули перед тетраподом обидва отці в прегарних ризах, в оточенні свіченосців, хрестів і хоругов. Під шум річки отці напереміну співали і напереміну доконували свячення води згідно з нашим обрядом, що спільний православним і католикам.

Приявні окружили вінком обидвом святителів, зійшовши близько до самої річки або зайнявши місце на мості.

Вірні одного й другого віровизнання щиро радіють тими спільними виступами. Добра ініціятива, наче євангельське зерно, що впало на родючий ґрунт, може дати так гаряче вічикуваний плід — необхідне зближення на відтинку релігійних різниць, що насправді такі неістотні, а вже так довго роз'єднують нас. Бажаємо вдержати і продовжувати цей наш льокальний діялог у час, коли зближаємося до тисячоліття хрещення Руси-України. Багато великих зусиль ще перед нами, але при добрій волі можна багато досягти. Буває, що мала іскра розгоряється в буйне полум'я. Бажаємо, щоб і кергонксонська громада запалила такий вогник.

Д.Г.

Про Академічне Т-во Бувших Студентів Ґрацу і Леобену

В жовтневих днях 1977 р. відбувся на „Союзівці" з'їзд колишніх українських студентів вищих Шкіл Ґрацу і Леобену у Австрії. З'їзд рішив продовжувати громадсько-товариську діяльність і вибрав управу та й рішив відбути знову з'їзд у осінніх або весняних місяцях 1982 року. Зложено деякі фонди на пропам'ятну книгу про Ґрац і Леобен і на мікрофільм хроніки УСТ „Січ" у ґрацу.

Управа Т-ва Бувших Студентів відбула два засідання; у березні 1978 р. і у березні 1979 р. Слідуюче засідання буде 16-го лютого ц. р., в Українському Народному Домі у Ірвінґтоні, Н. Дж., знову.

Ідучи по лінії рішень з'їзду, управа попрохала інж. Р. Запутовича зайнятися мікрофільмом хроніки „Січі". Колеґа Запутович зараз таки виконав на себе взяте завдання і на руках голови управи є оригінал і чотири відбитки мікрофільму, які передасться рішенням управи до трьох архівів: власного, тобто при Т-ві Бувших Студентів, до Гарварду і до УКУ в Римі. Один мікрофільм перешлеться до Т-ва „Січ" у Ґрацу. Січові книги ще є на руках М. Чировського, який деякі знімки, статті і списки студентів у різних роках дав відбити, бо плянується їх умістити в пропам'ятній книзі. З'їзд з 1977 року ентузіястично ухвалив видати згадану книгу. Багато колеґів приобіцяло писати спогади і статті, але на руках редакції ще куди не ввесь матеріял. Покищо є такі речі:. О. Тарнавського спогад про місто Ґрац; Чировського, Зарицького і Калинича спогади про УСТ „Січ" у Ґрацу; Запутовича хроніка про його відвідини Ґрацу й Австрії у 1978 р.; Гайди дві дуже цікаві речі — одна віршована, а друга прозою; Лисак вірш про Ґрац; Чировського репортаж про перший з'їзд на „Союзівці"; Тисовський приобіцяв прислати спогад або статтю про українських студентів у Леобені.

На видання на руках управи є понад 1,000 дол., але цього замало; і апелюється до друзів, ґрацерів і леобенців пересилати або добровільні датки, або гроші на книжки в передплаті 7 дол. за примірник.

Ждемо ще на статті та спогади, щоб скомплектувати книжку на яких 100 сторінок зі знімками й оригінальними відбитками із хроніки „Січ", як це і було згадано.

Засідання управи Т-ва із березня 1979 р. рішило передати 200 дол. на опіку над могилами вояків Першої Дивізії УНА; прийняти умовно назву „Академічне Товариство Бувших Студентів Ґрацу і Леобену''. Остаточне схвалення назви буде запропоноване з'їздові, що запланований на вересень 1982 року, на закінчення тижня біля 20-го згаданого місяця. Про дату з'їзду велася довша дискусія, при чому булй пропоновані різні дні у листопаді і травні. Однак, саме вересень виявився найбільш відповідним, коли то ще й не буде в конфлікті з жадними іншими імпрезами. „Союзівка" в Кергонксоні буде знову місцем цієї імпрези. З'їзд триватиме три дні. Управа вже зробила заходи в цьому напрямі. Управа перебуває у контакті з Т-вом „Січ" у Ґрацу, її головним референтом у цьому відношенні є інж. Л. Калинич.

Прохається дорогих колеґ, колишніх студентів Ґрацу і Леобену, перебувати в контакті з управою. Матеріяли до книги пересилати на адресу:

M. Чировський
7 Madison Ave.
Maplewood, N. J. 07040

а грошові датки:

М. Мартинюк
11 Maple Pl.
Clifton, N. J. 07011

М. Чировський

Відбувся XII Европейський Зимовий Табір СУМ на Франкополі

У днях від 22-го грудня 1979 року до 1-го січня 1980 року відбувся XII Европейський Зимовий Табір (ЕЗТ) дружинників СУМ у виховно-відпочинковій Оселі „Франкополе" в Бельгії. Оселя постійно розбудовується і в майбутньому стане модерним для студійно-конференційних цілей центром зустрічі. В минулому році приготовано для табору 8 нових огріваних кімнат.

Цей Зимовий Табір нараховував 100 учасників дружинників і сеньйорів СУМ, включаючи членів команди, інструкторський та технічний склад. Це число - в історії зимового таборування СУМ є рекордовим. За країнами учасники розподіляються наступно: з Англії — 39, з Німеччини — 25, з Бельгії — 22, з Франції — 7,, з Австралії — 3, з Голляндії — 3 і зі ЗСА — 1. Більшість учасників — це молодь у віці від 18 до 25 літ життя. Всі добре володіють українською мовою, хоча багато з них походять із мішаних родин; були студенти й професіоналісти — всі сповнені неспокою і творчої снаги.

Табір відкрив від імени Европейської Конференції СУМ інж. Іван Левицький, голова КУ СУМ в Бельгії. Він передав ведення табору команді в наступному складі: А. Гайдамаха — комендант, Одарка Іванчук — писар та референт, Орест Філь — фінансовий, Ігор Хохоляк — господарський, Віра Гайдамаха — програмова, Галя Костюк і Славко Тимчишин — бунчужні. До технічного звена увійшли: Славка Содорук, Лариса Ткачук, Ірка Ковальчук — відповідальні за харчування табору, Зенон Коваль — відповідальний за квартирування, Юрко Романець — відповідальний за ранішній прорух та ведення буфету, Галя Старик — медсестра, Ігор Щур — відповідальний за безпеку табору.

Програма табору — сорок п'ять теоретичних годин — складалася із семінарійного циклу на тему „Визвольних та протирежимних революцій", керівник д-р В. Косик, з доповідей, праці в гуртках (авторський, плякатовий і декораторів), з успішної вечірньої мандрівки (керівник Ю. Романець), з авторського вечора, присвяченого В. Морозові творчості „заґратованих поетів" (режисер І. Щур), з прощального вечора на високому товариському і культурному рівні (за вечерю відповідальна Галя Костюк, а за програму Маркіян Панчук), зі зустрічі Нового Року під звуки української оркестри „Опришки" з Льєжу.

Цикл семінарійних доповідей на тему — визвольних та протирежимних революцій відкрив вступним викладом з теорії й соціології революції д-р Володимир Косик, викладач УВУ, який керував семінаром. Семінарійні доповіді виголосили: Іра Капустинська — про англійську революцію, Віра Коваль прочитала реферат Зірки Мацюк про голляндську революцію, Богдан Бобин виголосив доповідь про реформацію, Юрко Романець — про американську революцію, Зенко Коваль — про французьку, а Петро Зґвеля про італійську революцію. Ці доповіді доповнив д-р В. Косик загальним викладом про українську козацьку революцію 1648 року, російську революцію 1917 року та українську національну революцію 1917-1918 років. Крім цього над причинами, перебігом і наслідками працювали в рамках семінара окремі групи, які опісля складали свої звідомлення. Цей цикл семінарійних праць закінчився заключним викладом д-ра Володимира Косика.

Викладачами на інші теми були: почесний член СУМ Валентин Мороз — „Національні стосунки в СССР і національні рухи", „Геополітичні підстави української державности", „Третя еміґрація", „Акція 29-го березня 1980". Мґр О. Коваль, голова Центр. Вих. Ради СУМ, — „Тисячоліття Хрищення Руси-України". Мирон Митрович — „Українська музика" — історія й характеристика. Богдан Бобин — „Українські політичні в'язні". Віра Гайдамаха — „Вертеп", „Ідейні заложення СУМ". Галя Хом'як — „Студентські розрухи 60 рр." Юрко Романець — „Спогади з в'єтнамської війни". Андрій Гайдамаха — „Наслідки Гельсінкської Конференції", „Українсько-жидівські стосунки".

Дієпроглядки висвітлювали („Історія УПА", табори СУМ і репортаж з приїзду Валентина Мороза до Бельгії і фільми) табори СУМ, урочистості в 20-ті роковини смерти С. Бандери в Мюнхені) пп. Б. Качмарський і П. Липа.

Велике враження на учасників справила присутність Валентина Мороза.

25-го грудня м.р. відвідав В. Мороз українську громаду в Лімбурщині, яка вітала його у своєму просторому Народному Домі.

Під час XII ЕЗТабору відбулося також дводенне засідання Европейської Конференції СУМ під керівництвом Віри Гайдамахи, голови КУ СУМ Німеччини. У Конференції взяли участь: Я. Рутковський і С. Содорук (Англія), інж. І. Левицький і Б. Качмарський (Бельгія), М. Митрович (Франція) та О. Іванчук (Англія).

Команда XII Европейського Зимового Табору вислала від учасників привіти Ієрархам Помісної Католицької Української Церкви і УАПЦ, зокрема Блаженнішому Патріярхові Йосихові та учасникам Семінара СУМ-ТУСМ в Елленвіллі, що відбувався в днях 26-31-го грудня.

Союзянки у Трої відбули „ялинку"

Трой, Н. Й. (Н.Н.). — Союз Українок Америки відбув Просфору-ялинку 20-го січня в церковній залі. Голова 114 Відділу СУА Леся Боднар відкрила Просфору підкреслюючи, що головне завдання СУА — поширювати знання української культури та зберігати наші традиції і звичаї. Одним з дуже дорогих нам звичаїв є традиційний Свят-Вечір, вечеря з 12 страв, колядники, спів колядок.

Далі вела програму Оксана Карабин, що привітала отця пароха і всіх гостей. Після відспівання найпершої коляди „Бог Предвічний", відбулася Різдвяна сценка. Роман Гарасимяк відіграв на трубці „Добрий вечір"; діти проспівали коляду „Нова радість стала"; Дарка Гарасимяк прочитала леґенду Р. Завадовича „Джерела Марії"; Христя Хорват виголосила вірш „З тобою, Рідний краю". У живому вертепі виступали: Христя Коновальчук, Павло Олекович, Василь Коцур, мол., Мирон Жеребинський, Івась і Маруся Хорват, Леся й Надя Боднар, Стефа Коцур, Іван Хомич, Маруся Єдинак і маленька Ніки Олековська.

Потім о. парох Ілля Кокош відмовив молитву й поблагословив просфору. Після прийняття ред. І. Дурбак розказав спомин про перший український Свят-Вечір в Австралії в 1950 році в таборі еміґрантів у Вест Сайл, Вікторія. Відбулася льотерія з доходом на церкву і СУА. Пан Хорват подякував виконавцям програми та жінкам, що приготовили прийняття. Цю гарну імпрезу, яка, як і інші подібні причинюється до скріплення нашого життя, до виміни думок на сучасні, актуальні справи. Тому треба такі імпрези відбувати якнайчастіше.

ПРАВО УКРАЇНИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Той, хто так думає глибоко помиляється. Червона Москва виношує пляни захоплення цілого світу. Про це вони не пишуть у своїх програмах і не говорять про це на своїх офіційних пишних збориськах. Ще ні один злодій у світі не попереджав господаря, що він хоче залізти до комори. Зате ідея про завоювання світу живе у свідомості кожного члена комуністичної партії СССР. таке завоювання готується на закритих зборищах у Кремлі. І іноді дехто з комуністів у цьому признається. Там де нема небезпеки, що їхні слова дійдуть до світу, комуністи стають більше відверті.

1970 року під час слідства у Володимирі я мав бесіду з начальником слідчого відділу Володимирського КГБ Євсєєвим. Він переконував мене у справедливості зовнішньої політики СССР. Я запитав: „А для чого СССР захопив Східню Прусію?" Євсєєв відповів: „Щоб забезпечити західні кордони СССР від нападу із Заходу". „То вже краще — сказав я іронічно — забрати всю Европу аж по Атлантику". Євсєєв глянув пильно на мене і відповів твердо і впевнено: „Возьмем и туда". (Візьмем аж туди).

Мрія „узяти аж туди" — ось що лежить в основі всієї політики комуністичної Москви. Отже той, хто думає, що колись Москва спиниться, заколисує сам себе приємною казочкою.

Сьогодні до довгого списку поневолених Москвою націй прилучився ще й Афганістан. І виглядає так, що світ змириться і з цієї трагедією. Усі ті заходи, які вживають народи світу — бойкот Олімпіяди, скорочення торгівлі, не зупинять криваву потвору, бо ця машина, яка не зупиниться ні перед чим, аби поневолювати народ за народом.

Потрібні рішучіші заходи, потрібен повний розрив стосунків з агресором. Потрібен ультиматум: вивести війська не тільки з Афганістану, але з Куби, Анголи, Етіопії, Чехо-Словаччини, Польщі, Прибалтики, України. От та відповідь, яку має зробити світ на зухвалість червоної Москви.

Ніякі інші заходи не вплинуть на агресора.

І саме нам, українцям, — у день 22-го січня належить в цій порі проголосити на цілий світ гасло:

Свободу Афганістанові і Україні!

Свободу всім поневоленим народам!

Смерть червоній тиранії!

МІЖНАРОДНА КРИЗА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

позначена втратою В'єтнаму, Ляосу і Камбоджі, висилкою тисяч кубинців до Анголи та 20-тисячної армії до Етіопії, щоб і там закріпити підривну ідеологію марксизму-ленінізму. На які протизаходи здобулися західні держави у відповідь на приявність совєтських військових дорадників у південному Ємені чи навіть цілої бригади Червоної армії на Кубі?

Концепція детанту поволі роззброювала західніх союзників як політично, так і психологічно, а в брежнєвській інтерпретації повинна була б в недалекому майбутньому довести також до мілітарного роззброєння і невтралізації Західньої Европи.

І хоч остання спроба поширити дальше московську імперію інвазією Афганістану потрясла до якоїсь міри сумлінням західнього суспільства, було б наївним сподіватися, що вожді Кремля потрактують дотеперішні протизаходи Америки та її союзників як поважну перепону для своїх політичних та стратегічних цілей. На жаль, дотеперішні протизаходи є ще одним доказом браку солідарности та сили волі західніх союзників поставити ефективний опір експансії Москви. Ані самим обмеженням експорту пшениці, ані бойкотом Олімпійських ігрищ не вдасться стримати червоноармійських панцирних дивізій, коли Брежнєв вирішить, що доктрина „обмеженої суверенности" відтепер охоплює поклади нафти Ірану та морської пристані Пакістану. Існує лише одно питання: хто черговий?

Світ мусить нарешті зрозуміти, що основним питанням у розгрі сил — це конкуренція поміж економічним устроєм Заходу, основаним на засаді вільних ринків збуту та системою центрального плянування базованою на ідеях Карла Маркса; — що суть конфлікту — навіть не в боротьбі за доступ до ресурсів Близького Сходу чи іншої частини земної кулі. Суть конфлікту в тому, який принцип має рядити співвідношенням між народами, принцип респекту прав людини і народів до вільного життя, чи принцип насильства та диктатури.

Західній світ також мусить зрозуміти, що бажання усіх людей до свобідного життя та всіх народів до державної суверенности — неподільне; — що всякі політичні концепції, які признають це право одним, але відбирають його іншим, не мають моральної бази для існування; — що єдина морально оправдана концепція ладу в світі це та, яка основана на принципах повної особистої свободи кожної людини та на забезпеченні права всіх народів до суверенного життя.

Переконати західній світ у правильності цієї засади та у конечності її реалізувати — це ключове завдання усіх вільних українців у день відзначення роковин проголошення суверенности і соборности України.

І немає ніякого сумніву, що так само як ідеали індивідуальної свободи людини і самостійности народів лежали в основі стихії, яка перше довела до розвалу царської імперії та Австро-Угорщини, а опісля забезпечила самовизначення багатьох народів Азії та Африки, що так же само неминучий є процес розвалу останньої колоніяльної імперії та постання на її руїнах самостійних держав вільних народів, а в першу чергу України.

Чи не найбільше влучно окреслив це Василь Симоненко, пишучи: „Народ мій є! Народ мій завжди будь! Ніхто не перекреслить мій народ!".

Продовжується видавання серії „Назвознавство"

Сан Франсіско (ОУПС). — На річних зборах Американського Назвознавчого Т-ва в днях 29-30 грудня 1979 р., в яких із українців приймали участь професори Яр. Рудницький і Я. Славутич із Канади, подано до відома продовжування української серії „Назвознавство", започаткованої в 1951 році в УВАН у Вінніпеґу й доведеної в 1975 році до ч. 50. Тому що Канадська УВАН не виявила зацікавлення в продовжуванні цієї серії, її перейняло Канадське Назвознавче Товариство в Оттаві й під фірмою „Ономастика" видає дальше за редакцією д-ра Рейбурна. На зборах у Сан Франсіско оприлюднено два чергові числа (55 і 56), що появилися в Оттаві в 1979 році та роздано відповідний проспект із списком усіх дотеперішніх випусків за роки 1951-1979 з зазначенням, котрі з них „ін Юкрейніян".

РАЇСА МОРОЗ...

(Закінчення зі стор. 1)

Біл Велш відомий диктор радіових передач у Лос Анджелесі переводить інтерв'ю з п-ні Раїсою Мороз та д-ром Володимиром Душником на радіовій мережі KFWB, яка має 84 станції по цілій Америці та понад 7 мільйонів слухачів. Інтерв'ю відбулося у п'ятницю, 25-го січня ц.р.

вом Лос Анджелес при вечері в Гілтон-готелі, яка була організована заходами члена Управи УКО д-ра Романа Кульчицького; він же й був відповідальний за порядок цієї зустрічі.

Пані Мороз розповідала про рух спротиву в 60-их роках, про нестерпні умови для будь-якої національно-політичної діяльности в совєтській Україні, про виникнення т. зв. „Гельсінкської Групи" оборони прав громадянина і правовости в загальному під марксистським режимом Совєтського Союзу та про особливо жорстоке переслідування членів української Гельсінкської групи. Після розповіді Раїса Мороз відповідала на окремі запити присутніх гостей. Д-р Душник говорив про працю й завдання УККА.

В неділю 27-го січня правились урочисті Богослуження в намірениі українського народу в усіх трьох українських церквах — в католицькій і в обидвох православних. Пані Мороз і д-р Душник відвідали всі три парафії перед Святковою академією, яка розпочалася о год. 2-ій пополудні в залі УКО.

Атракцією програми були, очевидно, виступи наших дорогих гостей, яких оваційно вітала виповнена заля. Раїса Мороз широко розповіла про справжні умови поневолення українського народу, про лицемірні й підступні заходи влади проти запідозрілих в українському патріотизмі, й закликала підтримувати морально й матеріяльно жертви совєтського терору та їхні родини, як також дати потрібну підтримку тим одиницям, які репрезентують нескорену Гельсінкську Групу України, як ген. Петро Григоренко, Ніна Строката-Караванська, Леонід Плющ та інші. Пані Раїсі вручила молоденька Зірка Понятишин-Кеске китицю червоних троянд під оваційні оплески залі.

З уваги на присутність гостей не-українців, д-р Душник говорив англійською та українською мовами про хід історичних подій, яких річницю святкуємо, і на прикладах з найновішої історії світу показав наслідки тієї байдужости, з якою Захід, а зокрема Америка, ставилися й ставляться до визвольної антикомуністичної боротьби нашого народу на рідних землях в умовах нової російської імперії — тепер у вигляді марксистського „інтеранціоналізму".

На мистецьку програму свята склалися виступи місцевого хору „Кобзар" при фортепіяновому супроводі піяністки Лесі Куриленко-Вахнянин і під батутою загально відомого й шанованого маестра Володимира Божика, а також фортепіянове сольо молодого піяніста Романа Василина з трьома короткими, добре підібраними композиціями. Співом „Ще не вмерла Україна" закінчено програму Святочної академії.

Того ж вечора, панство Віра і Нестор Василин у своїй розкішній резиденції влаштували для дорогих Гостей прийняття („коктейл"), на яке запросили малощо не цілу святочну громаду. При дверях молоденька Христя Долинюк зустріла Раїсу Мороз уривком з поеми Михайла Наморського: „З тобою буду, Рідний Краю", вручаючи їй білу троянду.

Багатство частунків, добірність закусок та страв і пильність, з якою обслуговувано гостей, без сумніву, задовольнили б найвибагливіших. Належить з приємністю відмітити цей факт що талановитість, запопадливість і працьовитість наших родин не тільки вінчаються поважними матеріяльними здобутками, але й творять солідні підстави для серйозних зв'язків із загально американським світом, що корисно відбиватиметься на популяризації визвольних стремлінь українського народу.

Богдан Скасків наіменований в сан отця-диякона

Небуденне свято мало місце в Українському Селі Глен Спей з нагоди висвячення в сан отця-диякона Богдана Скасківа. Сама урочистість була довершена Єпископом Стемфордським, Владикою Василем Лостеном 25-го січня в його катедрі.

В неділю дня 26-го січня отець-диякон Богдан Скасків співслужив свою першу Службу Божу з о. парохом Теодором Богольником.

Служба Божа вийшла торжественно та згідно з приписами, притаманними для східньої літургії нашого українського обряду. По короткому привітанні отця пароха отець-диякон у своєму слові згадав свого покійного батька о. Григорія й заповіт, переданий ним для свого сина,посвятити своє життя Богу й Батьківщині, при тому відзначаючи вимовне співпадання дня свого висвячення з днем св. Григорія Богослова, як знак Божого Провидіння.

По Службі Божій родина та приятелі новопризначеного от ця-диякона Богдана Скаскова чисельно зібрались у його резиденції, щоб відзначити цю радісну подію для нашого села, бажаючи господарю терпіння, витривалости духа й наснаги на вибраній ним дорозі служіння Богу й Батьківщині.

Інж. Микола Лихолай

Радіопередачі про Україну й українців

Лос Андже́лес, Каліфорнія. — Під час відвідин української громади в днях 24-28 січня 1980 р., представник радієвої сітки „Голос Американізму." Біл Велш перевів два інтерв'ю з пані Раїсою Мороз та д-ром Володимиром Душником, які виступали на відзначенні 22-го січня в Лос Анджелес, Каліф. Темою інтерв'ю були відомості про гноблення українського народу комуністичною Москвою та американська закордонна політика відносно СССР. Інтерв'ю з д-ром Душником було передане в середу, 13-го лютого, а два інтерв'ю п-і Раїси Мороз в четвер і п'ятницю, 14 і 15-го лютого ц. р..

В низу є подані місцевості, назви станцій, число на радієвому апараті та час, в якому передачі будуть надавані. Сітка „Голос Американізму" має 84 радієвих станцій, але ми подаємо лиш ті, яких слухають більші групи українців.

Los Angeles, Cal.	KISS 1150	12:30 PM
San Francisco, Cal.	KEST 1450	7:00 PM
Phoenix, Arizona	KHEP 1280	7:15 AM
Chicago, Ill.	WPRZ 1330	8:00 AM
Evanston, Ill.	WTAQ 1300	12:00 noon
Toledo, Ohio	WGOR 1520	8:45 AM
Portland, Oregon	KLIQ 1290	8:00AM and 10:00 AM
Rochester, N. Y.	WWWG 1500	1:30 PM
Buffalo, N. Y.	WDCX 99.5 FM	8:45 AM
Hackensak, N. J.	WWDJ 970	9:30AM and 6:00 PM
Detroit, Michigan	WMUZ 103.5 FM	7:15 AM
Philadelphia, Pa.	WVCH 740	4:15 PM
DuBois, Pa.	WDBA 107.3 FM	12:45 PM
Dallas, Texas	KVPT 91.7 FM	1:00 PM
Orlando, Florida	WTLN 1520	6:00 PM
Atlanta, Georgia	WRFG 89.3 FM	5:30 PM
Kansas City, Missouri	KCCV 1510	12:15 PM
Minneapolis, Minn.	KUXL 1570	8:30AM and 9:45 AM

РІК РОДИНИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

„бо тепер мусітиме навчитися того, чого досі не робила: варити їжу, мити посуд, чистити мешкання — — ну, й оплачувати високі кошти прожитку. Мати не згадала ані словечком, що повдовівши, вона дуже важкою працею і коштом здоров'я, дала доньці освіту, яка уможливила їй гарні заробітки. Не згадала, бо „тепер такі часи, що діти не мають обов'язку турбуватися батьками".

Ясно, що цього випадку не можна узагальнювати; зокрема в українських родинах, які споєні тісніше, є багато добрих, вдячних дітей. Та все ж таки варто призадуматися, чи плекається тепер таке звичайне людське почування, яким є вдячність? Чи справді „дітям усе від батьків належиться?" І чи може існувати родинна любов без взаємної допомоги одних одним?

У році родини хочеться побачити любов, яка не була б тільки однобічна. Не тільки любов батьків до дітей, яка нерозлучно пов'язана з посвятою, але щоб сучасне молоде покоління належно оцінило і те все,що одержує від батьків.

І щоб не забувалася Четверта Божа заповідь: „Шануй батька і матір"... без тієї бо пошани справжня любов до батьків не може існувати.

НОВИНКИ З УКРАЇНСЬКОГО ГАРВАРДУ

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — Президент Гарвардського університету, д-р Дерек К. Бок, просив Головну Екзекутиву ФКУ в листі з дня 14-го грудня ц. р. передати різдвяне вітання п-ні Емілії Стефурак, визначній меценатці ФКУ в Чікаґо, Ілл., і одночасно висловив якнайкращі святочні побажання від університету всім жертводавцям ФКУ.

Минулого року встановлено спеціяльний стипендійний фонд ім. д-ра Василя (покійного) й Емілії Стефураків в Гарварді для студентів, які спеціялізуються в українських дисциплінах.

Переведені в осінньому (1979 р.) семестрі сесії спеціяльного українознавчого семінара, присвячені розглядові многогранної проблематики Галичини в часі між двома світовими війнами збагатили наукових дослідників новими матеріялами. Про стан справ в Галичині того часу доповідали О. Пріцак, Ф. Сисин, Г. Грабович, Валентин Мороз, П. Магочий, Б. Романенчук, М. Лебедь, Іван Кедрин-Рудницький, О. Мотиль, Е. Касинець. Учасниками семінара, беручи участь в дискусіях, були аспіранти, наукові співробітники УНІГУ, науковці-спеціялісти польських і жидівських студій, як теж Н. Світлична і П. Вінс. На одній із сесій були присутні гості з Канади: професор історії в Манітобському університеті — о. д-р Олександер Баран і голова Слявістичного відділу того ж університету — літературознавець, проф. Ярослав Розумний.

У другій половині 1979 року УНІГУ відвідала низка визначних особистостей наукового світу; професор славіст з Японії, делеґація з Пекіну — Китай, голова історичного департаменту в університеті Замбії, польські історики, перекладачка й журналістка Віра Річ з Лондону — Велика Британія, науковці з Ізраїлю. З відвідувачами обговорено пляни тісної наукової співпраці.

Заходять теж до Інституту українці з різних стейтів Америки при нагоді їхнього перебування в Бостоні. Завітали до УНІГУ: д-р Полотнянка з Каліфорнії, д-р М. Самбірський з Чікаґо, мистткиня Ака Перейма з Огайо, письменниця Г. Галун-Блок з Колорадо й багато інших.

Директор УНІГУ покликав до дії керуючий („стірінг") комітет, який має помогти йому в плянуванні та зреалізуванні кожноденної праці УНІГУ. Комітет відбуває засідання принаймні раз в семестрі. Члени того комітету: Г. Грабович, Е. Касинець, П. Магочий, У. Пасічник, Ф. Сисин і Б. Тарнавський повинні виносити нові добре продумані пропозиції для скріплювання діяльности українського Гарварду.

Видання УНІГУ здобувають собі чимраз ширше зацікавлення в міжнародних наукових колах. Обширніші згадки про ті публікації появились в: „Американ Гісторікал Рев'ю", „Славік Рев'ю", „Нашеналітіс Пейперс", „Европа Етніка", „Славік енд Іст Юропієн Рев'ю".

Визначні меценати ФКУ Неоніля і д-р Євген Стецькові (пожертвували на фонд українських студій в Гарварді понад 6 тисяч долярів) передплатили англомовний журнал квартальник УНІГУ — „Гарвард Юкренієн Стадіс" для Понтифікального Наукового Інституту в Римі.

У довіднику про Східньоевропейські матеріяли в бібліотеках Гарвардського університету, його впорядник — П. Р. Джозефсон присвятив весь третій розділ Україніці. Крім того в інших частинах тієї публікації є часті згадки про українські книжкові надбання.

Бібліотекар УНІГУ Е. Касинець, одержав стипендію для дослідної праці в книгозбірні бібліотеки Нюберрі в Чікаґо. Ця бібліотека є однією з важливіших в Америці, бо її збірки рідкісних книжок та манускриптів є пребагаті та різнорідні. Е. Касинець перебуватиме в Чікаґо кілька тижнів, уже на початку 1980 року.

Недавно появились прихильні рецензії на монографію П. Р. Магочого — „Формування національної ідентичности: „Підкарпатська Русь, 1848-1948" в Українському Православному Слові" та в ілюстрованому журналі УБСоюзу „Форум". Та наукова праця викликала широкий відгомін. Появилось понад 30 рецензій в журналах Америки, Канади Еспанії, Італії, Франції, Люксембурґу, Англії та Ізраїлю. Перший наклад тієї книги (1,200 примірників) вичерпаний. У квітні ц. р. „Гарвард Юніверситі Прес" видав другий її наклад.

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу Філядельфійської Округи

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 24 лютого 1980 р., о год. 2 по пол. в залі Дому Округи у Філядельфії, Па.
при 5004 Н. Олд Йорк Рд.

До участи в зборах є запрошені всі Відділові урядовці і конвенційні делеґати наступних Відділів:

10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 269, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430 і 479.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття
2. Вибір Президії для переведення зборів.
3. Вибір Номінаційної Комісії.
4. Відчитання протоколу з попередніх зборів.
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами.
7. Уділення абсолюторії уступаючій Управі.
8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1980 рік
9. Доповідь д-ра ІВАНА О. ФЛИСА.
10. Запити до представника Екзекутиви.
11. Схвалення пляну праці на 1980 рік.
12. Різні справи й закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
о. протопресвітер Степан Біляк, головний контролер УНС
д-р Богдан Гнатюк, головний контролер УНС
Іван Одежинський, головний радний УНС

По нарадах буде перекуска-гостина для учасників зборів

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ

Петро Тарнавський, *голова*
Іван Данківський, *касир*
мґр Василь Колінко, *секретар*

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ...

(Закінчення зі стор. 1)

Президія Секретаріяту СКВУ звертається до української спільноти пересилати пожертви в поодиноких країнах на устійнені допомогові організації, а не поодиноким особам, як це мало місце в минулому. Ті справи вже є урегульовані в ЗСА, де збирає ЗУАДК, а в Канаді — Суспільна Служба. Бажаємо оминути конфлікту інтересів, щоб матеріяльно однаково були трактовані всі дисиденти.

У внутрішніх справах вирішено:

1. Заплянувати, підготовити і перевести травневу збіркову акцію. Це є традиційна в кожному році збірка фондів на працю СКВУ.

2. Підготовити чергову пленарну сесію Секретаріяту СКВУ на першу половину червня 1980 року в Торонті.

3. До кінця лютого ц. р. опрацювати плян реорганізації бюра СКВУ в Ню Йорку.

4. Відбути чергове засідання Комісії „Фундації СКВУ", створеної Українською Кооперативною Радою, Братськими Союзами, Ліґою Українських Щадниць та Об'єднанням Українських Купців і Промисловців. Таку Комісію покликано до життя на економічних нарадах, які відбулися в Чікаґо 3-го листопада 1979 року. Вирішено вислати копії листів д-ра М. Ценка до членів Комісії „Мільйонової Фундації СКВУ".

Схвалено вислати окрему подяку п. І. Боруховi з Едмонтону, Канада, який перший зложив пожертву в сумі 20,000.00 дол. на Фундацію СКВУ.

5. Визнати Комітет в обороні Юрія Шухевича, створений при Союзі Українських Організацій в Австралії, координаційним Комітетом цієї акції в цілому вільному світі.

6. Звернутися із закликом до української громади відзначити 30-ліття смерти головного командира УПА ген. Тараса Чупринки-Шухевича.

7. Вислати складовим організаціям СКВУ, як також пресі та радіопередачам, копії звернення Ради у Справах Культури проти лінґвоциду совєтської влади в Україні з проханням про підтримку в тій акції.

8. Інж. В. Безхлібник, реферуючи наспілу кореспонденцію, перечислив листи від частини складових організацій СКВУ про конфлікти інтересів у виконанні обов'язків президента СКВУ п. М. Плав'юка. Президія схвалила такий текст відповіді тим організаціям, що вислали листи в тій справі:

„Президія СКВУ на своєму засіданні 2-го лютого 1980 року розглянула Вашого листа, в якому Ви висловлюєте свій погляд проти виконування паном Миколою Плав'юком обов'язків президента СКВУ з огляду на вибір його головою політичної організації, і зробила рішення, беручи під увагу всі факти, що немає ніякого конфлікту інтересів, який вимагав би його уступлення з посту президента СКВУ".

9. Президія Секретаріяту СКВУ заслухала інформацій Блаженнішого Митрополита Мстислава про деякі події в житті Українських Церков, які вимагають належної уваги цілої нашої організованої громади та виміни думок про ті справи між проводами Українських Церков. Рішено, що президент СКВУ поробить старання для відбуття конференції в тій справі у Вінніпеґу, в якій візьмуть участь Ієрархи наших Церков.

По вичерпанні наміченої денної програми наради закінчено о годині 6:30 увечорі.

Український Народний Союз

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ

потребуючим студентам

на академічний рік 1980-81

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних університетів і каледжів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі:

1. **Фінансової потреби;**
2. **Студійних досягнень (оцінок);**
3. **Активности в українському громадському, а зокрема студентському житті.**

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСоюзу, слід вносити до 31-го березня 1980 року, на адресу:

Ukrainian National Association
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

влаштовує

П'ЯТНАДЦЯТІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

в суботу і неділю, 24-го і 25-го травня 1980 року в Лятроб, Па.

Ґарантовані нагороди для жінок і мужчин.
Для мужчин — 1-ша нагорода $500.00; 2-га — $300.00.
Для жінок — 1-ша нагорода $200.00; 2-га — $100.00.
ЗМАГАННЯ
Мусить бути членом Українського Народного Союзу.
Правила турніру за ABC and WIBC Moral Sanction.
Lincoln Lane, Route 30, East, **Latrobe, Pa. 15650**
(412) 539-1991
ДАБЛІ і СІНҐЛІ — 24-го травня,
ДРУЖИНОВІ ЗМАГАННЯ — в неділю, 25-го травня 1980 року.

НАГОРОДИ і БЕНКЕТ

Неділя, **25 травня 1980 р., год. 7:30 веч.**

Derry Ukrainian Society
315 Dorothy Street, Derry, Pa. 15627

- Нагороди будуть роздані під час бенкету.
- 16.00 дол. від особи —
- Обід — перекуски — забава.
- Зголошуватися прошу завчасу.
- Реченець зголошень **до 1-го травня 1980 року.**
- Запрошується до участи всіх членів в ЗСА і Канаді.
- Аплікації можна одержати у секретарів всіх Відділів.

BOWLERS HEADQUARTERS: Sheraton Inn, Route 30, East, 100 Sheraton Drive, Greensburg, Pa. 15601 (412) 836-6060

За дальшими інформаціями прошу писати до:

Helen B. Olek, National Bowling Tournament Committee, 7644 W. Rosedale Ave., Chicago, Ill. 60631 (312) 631-4625.

Andrew Krinock, 15th Tournament Chairman, 927 Main Street, Latrobe, Pa. 15650 (412) 539-7792

Betty Mrozenski, 15th Tournament Secretary, 209 Shade Street, Derry, Pa. 15627 (412) 694-8054

Ukrainian National Association, P.O. Box 76, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303 (201) 451-2200

Відбувся 12-ий...

(Закінчення зі стор. 1)

кої Організації, від дисидента Валентина Мороза.

Усні привіти зложили: д-р Вожаківський — Український Визвольний Фронт, ЗСА та Організація Оборони Чотирьох Свобід України; інж. Качор — 2-ий відділ ООЧСУ; д-р Ярослав Падох — Наукове Товариство ім. Шевченка; мґр Осип Рожка — Центральна Управа СУМА та осередок СУМА в Ню Йорку; Євгенія Кузьмович — Крайова Управа СУМА в Америці; Роксоляна Стойко — Союз Українських Студентських Товариств Америки; мґр Іван Кобаса — Товариство Українських Бібліотекарів; Л. Пришляк — Централя „Провидіння"; Микола Грицковян — Організація Оборони Лемківщини та Товариство Вояків УПА; Віталій Лехтер — Асоціяція Діячів Української Культури.

Протокол з попереднього Крайового З'їзду був відчитаний і затверджений одноголосно. Комісія перевірки протоколу складалася з осіб: В. Потапенко, М. Галатин, А. Прятка. Були вибрані чотири комісії: а). мандатно-верифікаційна — О. Харук, М. Галатин, Х. Іванів, б). номінаційна — С. Грицковян, Р. Василькевич, Р. Гошовський, в). резолюційна — А. Прятка, І. Зварич, г). статутова — І. Зварич, А. Прятка, д-р А. Лозинський.

Уступаючі діловоди читали свої звіти в такому порядку: референт преси — М. Мачай; референт фінансів — Х. Ґерула; заступник голови на захід — Р. Василькевич; заступник голови на схід — С. Грицковян; екзекутивний заступник голови — О. Дацьків; голова Крайової управи — А. Прятка. Після запитів і короткої дискусії перша сесія закінчилася.

Друга сесія почалася панелем на тему: „Батько і Син: Роман Шухевич і Юрій Шухевич", боротьба батька та участь сина в сучасному русі спротиву на Україні. В панелі брали участь: І. Зварич, А. Прятка і М. Грицковян.

Після цього звітували комісії: мандатно-верифікаційна, що подала до відома, що на з'їзді присутніх 31 делеґат та 11 гостей; статутова комісія, що перевела дві контролі праці Крайової управи; відбуто п'ять засідань Крайової управи та вислано п'ять обіжників.

Далі відбувся вибір нового проводу Крайової управи ТУСМ у ЗСА. До управи ввійшли: А. Прятка — голова; Оксана Ярема — заступник голови на схід; Ірка Фаріон — заступник голови на захід; Роман Гошовський — секретар; Христя Іванів — референт фінансів; Ігор Зварич — референт зовнішніх акцій; Роман Зварич — ідеологічний референт; Віра Чума, Віктор Потапенко, Славко Нестор — вільні члени; Оксана Дацьків (гол.), Христя Ґерула Роман Василькевич — контрольна комісія; Стефа Грицковян (гол.), Ігор Яворський, Марта Мачай — товариський суд. Цим закінчилася третя сесія нарад.

Четверта сесія відбулася після вечері і була започаткована словом новообраного голови А. Прятки. Дальше були відчитані резолюції, які приготовила резолюційна комісія.

Після відчитання резолюцій відбулася мистецька частина та висвітлення фільму продукції п. М. Кулинича про Конґрес СКВУ в 1978 році.

XII Крайовий З'їзд закінчився відспіванням українського національного гимну. Після закриття відбулася товариська забава під звуки оркестри „Водограй". Технічною підготовкою XII Крайового З'їзду ТУСМ-у у ЗСА займався Осередок Діяльности ТУСМ-у в Ню Йорку.

Ялинка Надбужанців у Воррен

27-го січня в Домі Українського Культурного Центру у Воррен, Мічіґен, відбулася зустріч-Ялинка, яку підготовив Мічіґенський комітет Надбужанців. Ціль свята — з нагоди Різдвяних свят у приятельській гутірці згадати минулі роки, прожиті в Україні; пригадати собі одні одних і піднести себе на дусі у спільній праці, а саме: в заплянованому виданні реґіонального збірника Надбузьких Земель.

Зустріч відкрила голова Ірена Іваницька, різдвяний спомин прочитала письменниця М. Ласовська-Крук, а декламації — Нана Захарій, Юрко і Андрій Гайдекичі. Інформацію про вплати на збірник подав інж. Василь Тхір.

Мічіґенський комітет надбужанців заснувався 18-го жовтня 1978 року і з того часу відбув чотири засідання управи, двоє ширших сходин і одну святкову зустріч.

Члени комітету дістали від редакційної колеґії збірника напрямні праці, опрацьовані редактором Володимиром Макарем, в яких наголос кладеться на збирання матеріялів, писання споминів про громадське, церковне, культурне, економічне і політичне життя повітів: Радехова, Белза, Жовкви, Камінки Струмілової, Сокаля і прилеглих земель Холмщини.

Надбужанці околиці Детройту вірять, що при активній праці земляків інших місцевостей у ЗСА, Канаді, в Південній Америці, Европі та Австралії справу видання реґіонального збірника не тільки що приспішиться, але і з успіхом завершиться. Зустріч була дуже вдала, присутніх було 70 осіб.

М. Лас. Крук

КУРАТОРІЯ ФОНДУ

ДЛЯ ВИДАННЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВИ
на видання ТРЬОХ ТОМІВ поетичної і літературної спадщини

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПЕРШИЙ ТОМ — повна збірка поетичної творчости — вже появився.
ДРУГИЙ ТОМ — наукові й літературознавчі праці — буде готовий наприкінці квітня, 1980 року.
ТРЕТІЙ ТОМ — вже зредаґований і буде відданий до друку у 1980 році

Ціна	У передплаті	Після появи
За всі ТРИ ТОМИ	$35.00	$45.00
За поодинокі ТОМИ:		
І ТОМ (поезія)		$15.00
II ТОМ (Наукові і літературознавчі праці)	$12.00	$15.00
III ТОМ	$12.00	$15.00

ЗАМОВЛЕННЯ

Замовляю:
Всі три ТОМИ ---------- $35.00 ☐
ПЕРШИЙ ТОМ ---------- $15.00 ☐
ДРУГИЙ ТОМ ---------- $12.00 ☐
ТРЕТІЙ ТОМ ---------- $12.00 ☐

МОЯ ПОЖЕРТВА НА ВИДАННЯ ТВОРІВ ---------- $ ----------
Залучую чеком суму ---------- $ ----------
Ім'я і прізвище ----------
Адреса ----------

Чек виставляти на: B. KRAWCIW PUBLISHING FUND
Замовлення, передплату і пожертви висилати:

B. KRAWCIW PUBLISHING FUND
c/o Ulana M. Diachuk
Ukrainian Nat'l. Ass'n. Inc.
30 Montgomery Street, 3rd Floor
Jersey City, N. J. 07302

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РОМАН ПОПАДИНЕЦЬ, член УНС Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, помер 7 грудня 1979 р. на 52-му р життя. Нар. 1927 р. в селі Павлівка, пов. Станиславів; членом УНС став у 1964 р. Залишив у смутку, в Україні, батька Василя, матір Софію, три сестри: Олену, Параску і Марію та брата Степана, тут в Клівленді, родича Михайла Мельниковича з родиною. Похорон відбувся 11 грудня 1979 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Стригун, секр.

ЕВА СУХАР ЛУЦИК, членка УНС Відд. 218 Т-ва Сокіл в Кампбелл, Огайо, померла 18 грудня 1979 р. на 81-му р. життя Нар. 1898 р. в Польщі; членом УНС став у 1923 р. Залишила у смутку родину. Похорон відбувся 21 грудня 1979 р. в Рок Рідж у Вест Салем Твп. Мерсер, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

АНТІН ЗАХАРЧУК, член УНСоюзу Відд. 372 ім. Івана Франка у Плейнфілд, Н. Дж., помер 24-го грудня 1979 р. на 77-му р. життя. Нар. 1903 р. в Житомирі, Україна; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку сина і доньку та 6 внуків. Похорон відбувся 29 грудня 1979 р. на правосл. цвинтарі у С. Бавнд Бруку.

Вічна Йому Пам'ять!
Н. Ярема, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го ЛЮТОГО 1980 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 42-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Avenue. З огляду на збори Української Централі, просимо всіх членів прийти на час. — В. Марущак, рек. секр.